

SVAZEK 8

(Pracovní překlad pro osobní použití přeložila a upravila Marie Koláčková)

J.M.J.

23. června 1907

Nejkrásnějším činem je odevzdání se do Boží vůle.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, blahoslavený Ježíš nechtěl přijít, přemýšlela jsem v duchu o tom, co by bylo nejkrásnějším a našemu Pánu nejmilejším činem, který by ho mohl snadněji přimět k příchodu: zármutek nad vlastními hříchy, nebo rezignace? Mezitím přišel jen na chvíli a řekl mi toto: "Dcero, nejkrásnějším činem, který se Mi nejvíce líbí, je odevzdání se do Mé Vůle - ale tak velké, že si duše už ani nevzpomene, že její bytí existuje; spíše je pro ni všechno Boží Vůle. I když je zármutek nad vlastními hříchy dobrý a chvályhodný, přesto nezničí vlastní bytí; zatímco úplné opuštění se v mé Vůli zničí vlastní bytí a způsobí, že člověk znovu získá Božské bytí. Proto mi duše tím, že se opouští v mé Vůli, vzdává větší poctu, protože mi dává vše, co mohu od stvoření požadovat, a znovu ve mně získává to, co ze mě vyšlo. A duše přichází, aby znovu získala to, co by měla získat sama - to znamená, že znovu získává Boha se všemi dobry, která Bůh má. Dokud však duše zůstává zcela v Boží Vůli, znovu získává Boha; jakmile však z Mé Vůle vystoupí, znovu získává svou vlastní bytost se vším zlem zkažené přirozenosti."

25. června 1907

At' už duše stojí, nebo jde, musí vždy setrvat v Boží Vůli.

Dnes ráno jsem si říkala, že se cítím, jako bych se zastavila, aniž bych se pohnula dopředu nebo dozadu, a řekla jsem si: "Pane, sama nedokážu říct, co cítím. Ale koneckonců se nebudu trápit; at' už jsem pozadu, nebo stojím, nebo jdu dopředu, dokud jsem v Tvé Vůli, je mi vždycky dobře. At' jsem na jakémkoli místě nebo v jakémkoli směru, tvá Vůle je vždy svatá, a at' v ní budu jakkoli, vždy mi bude dobře".

Mezitím přišel na chvíli pozeňnaný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, odvalu, neboj se, když se budeš cítit zastavená, ale dej pozor, aby ses zastavovala v mé vůli, aniž bys vůbec vybočila z mé vůle. I já v ní dělám svá zastavení, ale pak v mžiku oka udělám víc, než jsem neudělal za celé roky. Hle, podle světa se zdá, že jsem se zastavil, protože od té doby, co si zaslouží být přísně potrestán a já to nedělám, se zdá, že nejsem v pohybu; ale když vezmu do ruky prut, uvidíš, jak všechny zastávky vynahradím. Totéž platí i pro tebe: zůstaň vždy v Mé Vůli, když uvidíš, že Moje Vůle chce, aby ses zastavila, zastav se a užívej Mé Vůle; když uvidíš, že Moje Vůle chce, abys šla, jdi - ale jdi vždy v Mé Vůli, protože tím, že půjdeš v Mé Vůli, půjdeš se Mnou a budeš mít stejnou Vůli Mé chůze. Zůstávejte tedy vždy v řádu mé Vůle, at' už v klidu, nebo v pohybu, a vždy se vám bude dařit dobře."

1. července 1907

V Boží vůli se zapomíná na hříchy.

Četla jsem o jedné světici, která neustále myslela na své hříchy a prosila Boha o lítost a odpuštění. Ve svém nitru jsem si říkala: "Pane, jaký je rozdíl mezi mnou a tou světicí? Já, která na hříchy nemyslí, a ona, která na ně myslí stále. Ukazuje, jak jsem to špatně pochopila. V jednom okamžiku jsem ucítila, jak se v mém nitru pohnul; v mé mysli se vytvořilo něco jako záblesk světla a já jsem ho slyšela říkat: "Hloupá, hloupá, že jsi - copak to nechceš pochopit? Kdy na světě má Vůle někdy vyprodukovala hříchy nebo nedokonalosti? Má Vůle je vždy svatá a ten, kdo žije v mé Vůli, je již posvěcen a těší se, živí se a myslí na vše, co má Vůle obsahuje. A i když se v minulosti dopustila hříchů, ocitne-li se v kráse, ve svatosti, v nesmírnosti dober, která moje Vůle obsahuje, zapomene na ošklivost své minulosti a pamatuje si jen přítomnost, pokud z mé Vůle nevystoupí. Pak, když by se chtěla vrátit ke svému bytí, není divu, že si vzpomene na hříchy a bídu. Měj dobře na paměti, že tyto myšlenky na hříchy a na sebe samu nemohou vstoupit do mé Vůle, a pokud je duše pociťuje, znamená to, že není ve mně stabilní a pevná, ale že dělá nějaké ústupky."

Když jsem se pak ocitla ve svém obvyklém stavu, spatřila jsem Ho jen na chvíli a On mi řekl: "Má dcero, jakkoli je Pravda pronásledována, nelze ji nepoznat jako Pravdu a přijde čas, kdy bude právě tato pronásledovaná Pravda poznána a milována. V této smutné době je všechno faleš a dvojsmysl, a aby Pravda mohla vládnout, zaslouží si člověk, aby byl bit a zničen. Část těchto ran si dají sami a zničí se navzájem; jiné přijdou ode Mne - zejména pro Francii; tam bude tak velká úmrtnost, že se téměř vylidní."

4. července 1907

Duše musí ve své mysli přemýšlet o pravdách, které se naučila.

Přemýšlela jsem: "Jak jsem se stala špatnou - a přesto mě Pán nenapravuje, nenadá mě. Zatímco jsem o tom přemýšlela,

cítala jsem, jak se pohybuje v mém nitru a říká mi: "Jsem-li dobrota, milosrdenství, sladkost, jsem také spravedlnost, síla, a moc. Kdybych viděl, že po tolika milostech, které jsem ti dal, couváš nebo se dopouštíš dobrovolných chyb, zasloužila bys, aby do tebe udeřil blesk, a skutečně bych tě udeřil. Pokud to neudělám, sama pochopíš proč; a pokud k tobě stále nemluví - přežvykuj neustále ve své mysli všechny pravdy, kterým jsem tě naučil, pak vstup do svého nitra, spoj se se Mnou a Já budu stále s tebou a budu působit vnitřně."

10. července 1907

Člověk začíná skutečně žít, když začne být obětí.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se mimo sebe spolu se svým zbožňovaným Ježíšem, a když jsem Ho viděla korunovaného trním, sňala jsem korunu z Jeho hlavy a oběma rukama jsem ji položila na svou a důkladně ji přitiskla. Ach, jak jsem cítila, jak do mě pronikají bodnutí! - Ale cítila jsem se šťastná, že mohu trpět, abych ulevila Ježíšovým bolestem. Pak jsem se zeptala: "Můj dobrý Ježíši, řekni mi, zbývá Ti ještě mnoho času, než mě vezmeš do nebe?" "Ano," odpověděl.

A já jsem řekla: "Tvoje málo může být deset... nebo dvacet let." Mně je už dvačtyřicet. A on: "To není pravda, tvé roky se počítají až od chvíle, kdy jsi začal být obětí. Moje dobrota tě povolala a můžeš říct, že od té doby jsi začal skutečně žít. A stejně jako jsem tě povolal, abys žila můj život na zemi, za chvíli tě povolám, abys žila můj život v nebi." "A co se stane?" zeptala jsem se.

Mezitím vyšly z rukou blahoslaveného Ježíše dva sloupy, které se pak spojily v jeden a které mi stále silně opíraly o ramena tak, že jsem se pod nimi nemohla pohnout. Zatímco mě volal, nenašel se nikdo, kdo by šel položit svá ramena pod tyto sloupy, a tak zůstaly zavěšeny v Jeho rukou, a zatímco byly zavěšeny, docházelo k porážkám všeho druhu. Pochopila jsem, že ty sloupy jsou Církev a svět, které vyšly z Jeho nejsvětějších rukou a byly drženy v Jeho svatých ranách. Budou tam vždycky, ale pokud dobrý Ježíš nebude mít místo, o které by je mohl opřít, brzy ho přestane bavit držet je zavěšené ve svých rukou - a běda... ale taková běda, že to bude děsivé. Jsou takové a je jich tolik, že je podle mého názoru lepší o nich mlčet.

14. července 1907

Všechno v duši musí být láska.

Pokračujíc ve svém obvyklém stavu, přišel na chvíli blahoslavený Ježíš a já se bez rozmýšlení zeptala: "Pane, včera jsem šla ke zpovědi; kdybych zemřela, protože zpověď odpouští hříchy, nepřivedl bys mě rovnou do nebe?"

A on odpověděl: "Dcero, je pravda, že zpověď odpouští hříchy, ale nejjistější a nejjistější věc, která osvobozuje od očištění, je láska. Láska musí být převládající vášní v duši. Láska - její myšlenka, její slovo, její pohyby... všechno, všechno musí být obklopeno touto láskou. Tímto způsobem, nalézajíc ji celou lásku, nestvořená láska pohlcuje stvořenou lásku do sebe. Očištec vlastně nedělá nic jiného, než že zaplňuje prázdná místa lásky, která jsou v duši přítomna; a jakmile tato prázdná místa zaplní, pošle ji do nebe. Pokud však tyto prázdnoty nejsou, není to něco, co by patřilo do Očištění."

17. července 1907

Pravé znamení, podle kterého poznáme, zda žijeme v Boží vůli.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, přišel na chvíli požehnaný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, pravým znamením, podle něhož se pozná, zda duše žije v mé Vůli, je to, že vše, co se jí děje, každá okolnost, probíhá v klidu, protože má Vůle je tak dokonalá a svatá, že nemůže vyvolat ani stín neklidu. Pokud se tedy v problémech, umrtveních nebo těžkostech cítí vyrušena, nemůže říci, že je uvnitř mé Vůle. Pokud se cítí rezignovaná a zároveň rozrušená, může nanejvýš říci, že je ve stínu mé Vůle; ve skutečnosti, zatímco je mimo ni, může se cítit sama sebou - ale ne uvnitř."

19. července 1907

Do Boží vůle nevstupují ani vyprahlosti, ani pokušení, ani vady.

Když jsem s někým mluvila o Boží Vůli, vypadlo mi z úst, že když je člověk v Boží Vůli a pociťuje vyprahlost, zůstane v klidu. Nyní, když jsem byla ve svém obvyklém stavu, mě požehnaný Ježíš opravil a řekl mi: "Má dcero, buď velmi opatrná, když mluvíš o Mé Vůli, protože Má Vůle je tak šťastná, že tvoří samotnou Naši blaženost, zatímco lidská vůle je tak nešťastná, že kdyby mohla vstoupit do Naší, zničila by Naše štěstí a vedla by proti Nám válku. Proto do Mé Vůle nevstupuje ani vyprahlost, ani pokušení, ani vady, ani neklid, ani chlad, protože Má Vůle je lehká a obsahuje všechny možné chutě. Lidská vůle není nic jiného než malá kapka temnoty, celá plná nechutností. Je-li tedy duše již v mé Vůli, než do ní vstoupí - při styku s mou Vůlí její světlo rozpustí malou kapku temnoty, aby ji mohlo mít v sobě; její teplo rozpustí chlad a vyprahlost; její božské chutě odstraní nechutě a mé štěstí ji osvobodí od všech neštěstí."

6. srpna 1907

Nevídí nic než tresty.

Pokračujíc ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se mimo sebe, uvnitř kostela, a zdálo se mi, že vidím nejkrásnější Paní s prsy tak plnými mléka, že se zdálo, že její kůže každou chvíli pukne. Zavolala mě a řekla mi: "Má dcero, toto je stav

církve. Je tak plná vnitřních hořkostí a kromě vnitřních hořkostí přijdou i hořkosti vnější. Ty, trp trochu, aby se zmírnily." A tak jsem se na ni podívala.

A zatímco to říkala, zdálo se, že otevřela svá prsa, rukou vytvořila pohár, naplnila ho mlékem a dala mi ho pít. Bylo velmi hořké a způsobilo mi tolik utrpení, že si to sama nedokážu vysvětlit. Mezitím jsem viděla lidi, jak začínají revoluci, vnikají do kostelů, rozebírají oltáře a zapalují je, dělají útoky na životy kněží, rozbíjejí sochy... a tisíce dalších urážek a zla. Zatímco to dělali, Pán sesílal z nebe další biče a mnozí byli zabiti; zdálo se, že se všeobecně bouří proti církvi, proti vládě i proti sobě navzájem. Byla jsem vyděšená, ocitla jsem se sama v sobě a stále jsem viděla Královnu Matku, jak se spolu s dalšími svatými modlí k Ježíši Kristu, aby mě nechal trpět. Zdálo se, že na ně nebere ohled, a oni stále naléhali. Důrazně žádán, blahoslavený Ježíš odpověděl: "Nedotýkejte se mě, buďte zticha, jinak ji vezmu s sebou." Matka Boží, která se mě dotýkala, odpověděla: "Ne. Ale přesto se zdálo, že jsem trochu trpěla.

Nyní se chystám říci, že během téměř všech těchto dnů, kdy se nacházím ve svém obvyklém stavu, nevidím nic jiného než revoluce a tresty. Blahoslavený Ježíš je téměř vždy mlčenlivý a každou chvíli mi jen řekne: "Dcero moje, nenut mě, jinak tě z tohoto stavu vyvedu." A já zhlédnu a říkám: "Můj život a mé všechno, chceš-li, aby Ti byla ponechána svoboda dělat, co chceš, vezmi mě s sebou; pak budeš moci dělat, co chceš. Zdá se, že v těchto dnech je třeba velké trpělivosti při jednání s pozeňnaným Ježíšem.

22. srpna 1907

Duše musí být na světě, jako by neexistoval nikdo jiný než Bůh a ona sama. Příčinou, která nejvíce obnovuje Ježíšovo utrpení, je nedostatek předsevzetí.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj rozkošný Ježíš přišel jen na chvíli a řekl mi: "Má dcero, aby měla Milost volný přístup do duše, musí být na světě, jako by neexistoval nikdo jiný než Bůh a ona sama, protože jakákoli jiná myšlenka nebo věc se staví mezi duši a Milost a brání Milosti vstoupit do duše a duši přijmout Milost.

Jindy mi řekl: "Dcero, příčinou, která nejvíce oživuje mou bolest, je nedostatek předsevzetí. Ach! Ani mezi sebou nejsou tak zbabělí, aby nedodrželi, co si navzájem slíbí. Pouze u Mne dosahují takové zbabělosti a nevděčnosti, i když vědí, že kvůli tomu velmi trpím - že jednu hodinu slibují, a druhou popírají, co slíbili." Dívám se na ně.

září 1907

Čím více je duše ve všem stejná, tím více se blíží božské dokonalosti.

Prožívám nejtrpčí dny s neustálým strádáním. Přichází nanejvýš jako stín a blesk a s téměř neustálými hrozbami trestů. Ach Bože, jaká vřava! Zdá se, že svět je ořesen; všichni jsou v postoji dělat revoluce a zabíjet se navzájem. Zdá se, že Pán odnímá svou milost, a lidé se stávají podobnými mnoha divokým zvířatům. Ale koneckonců je lepší o těchto věcech mlčet, protože mluvit o tom mne příliš rozhořčuje, rozhořčuje mou ubohou duši, která je už tak dost plná hořkostí.

Dnes ráno přišel pozeňnaný Ježíš a řekl mi: "Všechna Boží díla jsou dokonalá a jejich dokonalost se pozná podle toho, že jsou kulatá nebo nanejvýš čtvercová; tak, že v nebeském Jeruzalémě není kámen, který by nebyl kulatý nebo čtvercový." Ničemu z toho jsem nerozuměla; když jsem však chodila a dívala se na nebeskou klenbu, viděla jsem hvězdy, Slunce, Měsíc a také tvar samotné Země - vše kulaté. Nemohla jsem však pochopit, co to znamená, a Pán dodal: "Kulatost je ve všech svých částech stejná; tak i duše, aby byla dokonalá, musí být stejná ve všech stavech, za všech okolností, ať jí už daří nebo ne, ať je sladká nebo hořká. Rovnost jí musí obklopovat ve všem tak, aby ji utvářela jako kulatý předmět; jinak, nebude-li si ve všem rovna, nebude moci být krásná a hladká vstoupit do nebeského Jeruzaléma a nebude moci zdobit jako hvězda vlast Blažených. Čím více je tedy duše ve všem stejná, tím více se blíží božské dokonalosti."

3. října 1907

Jak vlastní já dělá z Boha otroka.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, blahoslavený Ježíš nechtěl přijít a já jsem se trápila bolestí z Jeho nedostatku; a nejen tím, ale i myšlenkou, že můj stav oběti by už

nemusel být Boží vůlí. Zdálo se, že jsem se před Bohem stala odpornou, hodnou jen toho, aby se mi hnusil. Pak, zatímco jsem o tom přemýšlela, přišel na chvíli On a řekl mi: "Má dcero, ten, kdo si vybere své vlastní já, byť jen na okamžik, potlačí Milost, stane se pánem sebe sama a z Boha udělá otroka". Pak dodal: "Boží vůle způsobuje, že se člověk ujímá Božího vlastnictví, ale poslušnost je klíčem k otevření dveří a vstupu do tohoto vlastnictví." Po těchto slovech zmizel.

4. října 1907

Vyvyšení kříže. Kříž roubuje božství na lidství.

Pokračujíc ve svém obvyklém stavu nedostatku, a tedy s malým utrpením, jsem si říkala: "Nejen o Ježíše jsem ochuzena, ale i dobro utrpení je mi odňato. Ach, Bože! Chceš mě vystavit ohni a meči a dotknout se toho, co je mi nejdražší a co tvoří můj život: Ježíš a kříž. Jsem-li Ježíši pro svou nevděčnost odporná, má pravdu, když nepřichází; ale ty, ó kříži - co jsem ti udělala, že jsi mě tak barbarsky opustil? Ach, copak jsem tě snad nepřivítala, když jsi přišel? Což jsem se k tobě nechovala jako ke svému věrnému společníkovi? Ach, vzpomínám si, že jsem tě měl tak ráda, že jsem bez tebe nemohla být, a někdy jsem ti dokonce dávala přednost před Ježíšem. Nevěděla jsem, co jsi mi udělal, že bez tebe nemohu být. Přesto jsi mě opustil! Je pravda, že jsi pro mě udělal mnoho dobrého; byl jsi cestou, dveřmi, místností, tajemstvím, světlem, v němž jsem mohla najít Ježíše. Proto jsem tě tolik milovala. A teď pro mě všechno skončilo.

Zatímco jsem o tom přemýšlela, přišel na chvíli pozhnaný Ježíš a řekl mi: "Dcero, kříž je součástí života člověka a jen ten, kdo nemiluje svůj život, nemiluje kříž, protože jen křížem jsem narouboval božství na ztracené lidstvo. Jedině kříž pokračuje ve světě ve Vykoupení a vštěpuje každému, kdo ho přijme, Božství; a pokud ho někdo nemiluje, znamená to, že neví nic o ctnostech, o dokonalosti, o lásce k Bohu a o pravém životě. Děje se to jako s bohatým člověkem, který přišel o své bohatství a je mu předložen prostředek, aby je znovu získal - a možná ještě víc. Jak moc tyto prostředky nemiluje? Nevkládá snad do tohoto prostředku svůj vlastní život, aby ve svém bohatství znovu našel život? Takový je kříž. Člověk se stal tak velmi chudým a kříž je prostředkem, který ho nejen zachrání před bídou, ale obohatí ho o všechna dobra. Proto je kříž bohatstvím duše." A zmizel, zatímco já jsem zůstala ještě více rozhořčená a myslela na to, co jsem ztratila.

12. října 1907

Vidí místa zničená kvůli spravedlnosti.

Po dnech strádání a slz mi dnes ráno Ježíš konečně přišel říct: "Ach, má dcero, ty nevíš nic o tom, co se má stát mezi dneškem a rokem. Ach, tolik věcí se stane! Podívej se."

V tu chvíli jsem se ocitla mimo sebe, spolu s Ježíšem, a viděla jsem, jak se někde místa zřítla a celá města pohřbila, někde místa zaplavila voda a vše, co v nich existovalo, zmizelo; na jiných místech zemětřesení s velkými škodami, mrtvé lidi, na několika místech revoluce - a na některých z nich tak prudké, že člověk nemohl udělat krok, aniž by šlápl na lidskou krev. Ale kdo může říci, co všechno za tragédie bylo možné vidět? Poté dobrý Ježíš dodal: "Viděla jsi? Ach, má dcero, odvalu, trpělivost ve stavu, v jakém jsi; protože spravedlnost se chce vylít na tvory, zdržuje se vylít na tebe a prázdnota tvého utrpení zaplní prázdnotu jejich utrpení. Dejme trochu průchod spravedlnosti - je to nutné; tvorové se příliš osmělují. Pak všechno skončí a já budu s vámi jako dřív."

29. října 1907

Opravdová láska a oběť.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se mimo sebe a uviděla jsem Ježíška, který se položil na mé lůžko, tloukl mě rukama po celém těle a dával mi také několik kopanců. Poté, co mě pořádně zbil a pošlapal, zmizel. Když jsem se vrátila do sebe, nemohla jsem pochopit důvod tohoto bití, ale byla jsem spokojená, protože jsem si vzpomněla, že jsem se přiblížila k Ježíši, abych byla více bita. Pak, když jsem se cítila celá zbitá, mě znovu překvapil blahoslavený Ježíš, který si sám sundal trnovou korunu z hlavy a vrazil mi ji do hlavy, ale s takovou silou, že se mi všechny trny zabodly do hlavy. Pak se položil do mého nitra, téměř v pohybu vpřed, a řekl mi: "Má dcero, jak se ti daří? Pojďme výš, pojďme výš v trestání světa." A tak jsem se vrátila do svého života.

Cítila jsem se vyděšená, když jsem slyšela, že spojuji svou vůli s Jeho vůlí a jdu výš s tresty. A dodal: "To, co ti říkám, nesmíš zapomenout. Vzpomeň si, že jsem ti před časem ukázal nynější tresty i ty, které jsem měl poslat, a ty, předstupující před mou spravedlnost, jsi tak moc prosila za lidstvo a nabízela jsi, že budeš trpět cokoli, že ti bylo jako almužna povoleno, aby místo 'deseti' z úcty k tobě udělalo 'pět'. Proto jsem tě dnes ráno porazil - abych ti mohl dát tvůj záměr: že ačkoli musím udělat deset, udělám pět."

Pak dodal: "Má dcero, láska je ta, která zušlechťuje duši a dává jí do vlastnictví všech mých bohatství, protože pravá láska nesnáší žádné rozdělení, i když jeden může být nižší než druhý. 'Co je moje, je i tvoje': to je řeč dvou bytostí, které se skutečně milují, protože pravá láska je proměnou. Tak krása jednoho odstraňuje ošklivost druhého a činí ho krásným; je-li jeden chudý, činím ho bohatým; je-li nevědomý, činím ho učeným; je-li ubohý, činím ho ušlechtilým. Jeden je tlukotem srdce, druhý dechem, třetí vůlí ve dvou bytostech, které se navzájem milují; a kdyby do nich chtěl vstoupit jakýkoli jiný tlukot srdce nebo dech, cítí se udušené, zadýchané a rozervané a onemocní. Pravá láska je tedy zdraví a svatost a člověk dýchá balzamický a voňavý vzduch, který je dechem a životem samotné lásky. Ale právě v oběti se tato láska více zušlechťuje, posiluje, potvrzuje a rozšiřuje. Láska je tedy plamen, oběť je dřevo. Kde je více dřeva, tam jsou plameny vyšší a oheň je vždy větší.

Co je to oběť? Je to vyprázdnit se v lásce a v bytosti milovaného; a čím více se člověk obětuje, tím více je pohlcen bytostí milovaného, ztrácí svou vlastní a získává všechny rysy a vznešenost božské bytosti. Hle, tak je tomu i v přirozeném světě, i když velmi nedokonalém: kdo získává jméno, ušlechtilost, hrdinství? - Voják, který se obětuje, který se vystavuje v boji, který pokládá život z lásky ke králi, nebo jiný, který stojí se zbraní v ruce? Určitě ten první. Totéž platí pro sluhu: kdo může doufat, že usedne ke stolu svého pána? - věrný služebník, který se obětuje, který položí svůj život, který má větší zájem o zájmy svého pána než o své vlastní, z lásky ke svému pánovi; nebo služebník, který sice plní svou povinnost, ale když se může vyhnout oběti, vyhne se jí? Určitě ten první. Totéž platí pro syna u jeho otce, pro přítele u jeho přítele, a tak i pro všechno ostatní. Proto láska zušlechťuje a sjednocuje a tvoří jednu jedinou věc; oběť je dřevo, aby oheň lásky rostl; poslušnost pak všemu nařizuje."

3. listopadu 1907

Duše v Boží vůli musí ve všem souhlasit.

Dnes ráno, když jsem byla ve svém obvyklém stavu, jsem cítila, jak se On pohybuje v mém nitru a opakuje: "Pojďme výš..."

Když jsem to uslyšela, pokrčila jsem rameny a řekla: "Pane, proč chceš, abychom šli výš. Raději řekni půjdu výš s tresty. Ale já se bojím do toho vložit svou vůli. A on: "Má dcero, má vůle a tvá vůle jsou jedno, a jestliže říkám 'pojďme výš s tresty', říkám to v tomtéž dobru, které činím tvorům a které daleko převyšuje tresty. Nejsi snad se Mnou sjednocena i v mnoha jiných trestech, které neposílám? Neměl by tedy ten, kdo je sjednocen v dobru, být sjednocen i v umrtvování? Mezi Mnou a tebou nesmí být žádné rozdělení. Jsi jako maličká travička, kterou Bůh s potěšením obdaril podivuhodnou ctností. Ten, kdo tuto stnost nezná ji pošlapává a ani se na ni nepodívá, stejně tak nezná dar, který jsem do tebe vložil a vůbec nechápe, jak rád dávám hodnotu těm nejmenším a nejslabším lidem a věcem."

Poté se zdálo, že si opřel hlavu o mou, a já jsem řekla: "Ó, prosím! Dej mi pocítit své trny. A On: "Chceš, abych tě bil?" odpověděl jsem. A já: "Ano. V tu chvíli se v Ježíšově ruce ocitla hůl vyzbrojená ohnivými koulemi a já, když jsem to viděla ten oheň, řekla jsem "Pane, bojím se ohně - bij mě jenom tou holí." A On: "Nechceš být bita, tak já odcházím. A zmizel, aniž mi dal čas, abych ho poprosila, aby mě bil, jak se mu zlíbí. Ach, jak jsem zůstala znepokojená a ztrápená! Ale On, který je tak dobrý, mi odpustí."

18. listopadu 1907

Prožíváním své nicoty se duše naplňuje Bohem.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel na chvíli požehnaný Ježíš, a jakmile jsem Ho spatřila, řekla jsem: "Můj sladký živote, jak jsem se stala špatnou - cítím, že jsem se snížila k ničemu. Už v sobě nic necítím, všechno je prázdné; cítím jen okouzlení ve svém nitru a v tomto okouzlení čekám na Tebe, abys mě naplnil. Ale marně čekám na toto naplnění, naopak, cítím, že se stále vracím k ničemu. A Ježíš: "Ach, má dcero! A ty se trápíš, protože se cítíš být zúžena na nic? Spíše ti říkám: čím více se stvoření redukuje na nic, tím více je naplněno Vším. A kdyby zanechala být jen stín sebe sama, tento stín by Mi zabránil dát duši sebe celého, úplně. Tvé neustálé vracení se k ničemu znamená, že rozpouštíš svou lidskou bytost, abys znovu získala Božské."

21. listopadu 1907

Láska a spojení mezi Stvořitelem a stvořením.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu, sjednocovala jsem se s Naším Pánem, Jeho myšlenky, tlukot Jeho srdce, Jeho dech a všechny Jeho pohyby jsem spojovala se svými a pak jsem přidávala úmysl jít ke všem tvorům, abych to vše všem dala. A protože jsem se v Olivové zahradě spojila s Ježíšem, dala jsem také všem a každému, a také očišťujícím se duším, kapky Jeho krve, Jeho modlitby, Jeho bolesti a všechno dobro, které vykonal, aby všechny dechy, pohyby a tlukot srdce tvorů byly napraveny, očištěny, zbožštěny; a pramen všech dober, jimiž jsou Jeho bolesti, jsem dala jako lék pro všechny. Zatímco jsem to dělala, blahoslavený Ježíš mi v mém nitru řekl: "Má dcero, těmito svými úmysly mě neustále zraňuješ, a protože to děláš často, jeden šíp nepočká na druhý a já jsem vždy znovu zraněn." A tak jsem si uvědomila, že je to pravda.

Řekla jsem: "Jak je možné, že jsi zraněn, když se skrýváš a necháváš mě tolik trpět v očekávání svého příchodu? To jsou ta zranění - to je ta láska, kterou ke mně chováš? A On mi řekl: "Spíše jsem neřekl nic ze všeho, co bych ti měl říci. Duše sama, dokud je poutníkem, nemůže pochopit všechno dobro a lásku, která se odehrává mezi tvory a Stvořitelem, že její každá tvá myšlenka, úder srdce a pohyb, každý tvůj úd, každá tvá trpící kost jsou tolik světél, kolik jich z tebe vychází; a jak se mě dotýkají, roztavím je pro dobro všech, zatímco ti posílám zpět, ztrojnásobené, tolik dalších světél milosti; a v nebi ti je dám ze slávy. Stačí ti říci, že existuje takové spojení, taková blízkost, že Stvořitel je hudebním nástrojem a stvoření zvukem; Stvořitel Sluncem, stvoření paprsky; Stvořitel květem, stvoření vůní. Může snad být jedno bez druhého? Jistě ne. Myslíš, že neberu v úvahu všechnu tvou vnitřní práci a tvé bolesti? Jak bych na ně mohl zapomenout, když pocházejí z Mého Já a jsou se Mnou společné? Dodávám také, že pokaždé, když se vzpomíná na Mé utrpení, protože je to poklad vystavený pro dobro všech, je to, jako by ho někdo položil na pult, aby ho rozmnožil a rozdělil pro dobro všech."

23. listopadu 1907

Pokud duše při přijímání trpí rozptýlením, je to znamení, že se zcela neoddala Bohu.

Když jsem od někoho slyšela, že se při přijímání snad nechá rozptýlit, říkala jsem si v duchu: "Jak je možné, že se člověk nechá rozptýlit, když je s Tebou? Nezůstává snad člověk celý pohroužený do Tebe?". Teď, když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, dělala jsem své obvyklé vnitřní věci a jako bych viděla, že do mě chtějí vstoupit nějaká rozptýlená lidé a blahoslavený Ježíš před ně položil ruce a nepustil je dovnitř. Pak mi řekl: "Má dcero, pokud duše trpí rozptýlením a vyrušením, je to znamení, že se Mi zcela neoddala. Ve skutečnosti, když se mi duše zcela odevzdá, protože je mou vlastní věcí, vím, jak udržet svůj dar v dobré péči; když mi však nedají všechno, kvůli jejich svobodné vůli nemohu udržet tuto zvláštní péči a jsou nuceny trpět věci, které narušují mé spojení s nimi. Na druhé straně, když je duše celá Má, nevyvíjí žádné úsilí, aby zůstala klidná; závazek je to moje práce aby do ní nevstoupilo nic, co by mohlo narušit naše spojení."

prosinec 1907

Ve všech svých skutcích musí mít duše úmysl setkat se s Ježíšem.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přistihla jsem se při myšlence, jak se blahoslavený Ježíš setkal se svou blahoslavenou Matkou na cestě na Kalvárii; a zatímco jsem soucítila s jedním i druhým, sladký Ježíš mi řekl: "Má dcero, moje Matka odešla v den mého umučení jen proto, aby se mohla setkat se svým Synem a ulevit mu. Stejně tak je pro

opravdovou milující duši jejím záměrem ve všech jejích činech pouze to, aby se setkala se svým milovaným a ulehčila Mu od tíhy Jeho kříže. A protože lidský život je nepřetržitý postoj jednání, jak vnějšího, tak vnitřního, nedělá duše nic jiného, než že se neustále setkává se svým milovaným. A setká se právě s Ním? Ne, ne; bude Ho vítat, bude Ho objímat. Políbí Ho, utěší Ho, miluje Ho, ať už třeba jen letmo vyřčeným slovem; a On bude spokojený. A protože láska vždy obsahuje oběť, pokud se láska koná tak, aby se setkala s obětí v ní obsaženou, poslouží Mi k tomu, aby Mi ulehčila od tíhy mého kříže. Jaké bude štěstí této duše, která je ve svých činech stále ve styku se Mnou? Jak bude Moje Láska stále více růst při každém jejím dalším setkání prostřednictvím jejího jednání se Mnou! Jak málo je však těch, kteří toho využívají, aby ve svém jednání našli nejkratší cestu, jak ke Mně přijít, přilnout ke Mně a ulevit Mi od mnoha útrap, které Mi dávají tvorové!"

23. ledna 1908

Ježíš nikdy nechodí k duši zbytečně. Temporizace dává nepřátelům čas a prostor k vedení boje.

Když přišel přítel., řekl mi, že si

v těchto příchodech našeho Pána nic nezasloužím a že si něco zasloužím jen tehdy, když budu praktikovat ctnosti; a také mi řekl, abych se modlila za určité jeho potřeby. V průběhu dne jsem pak byla znepokojena tím, co jsem slyšela, a abych se z toho vymanila, řekla jsem si: "Můj milovaný Dobrotivý, Ty víš, že mi nikdy nešlo o zásluhy, ale jen o to, abych Tě milovala. Zdá se, že ze mě chtějí udělat služebníka ve Tvém domě, jako by mi šlo o zisky. Ne, nechci být služkou, ale dcerou - ba co víc, Ty mým milovaným a já Tvou." A tak jsem se rozhodla, že budu sloužit. Ale přesto se tato myšlenka vracela velmi často. Nyní, když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, přišel můj blahoslavený Ježíš a řekl mi: "Má dcero, přítel. ti neřekl pravdu, protože když jdu k nějaké duši, nikdy nejdu zbytečně, ale vždy jí přináším nějaký užitek - tu jí mluvím o ctnostech, tu ji opravuji, tu jí sděluji svou krásu tak, že se jí všechny ostatní věci zdají ošklivé - a mnoho dalších věcí. A i kdybych jí nic neříkal, je jisté, že se v duši více rozvíjí láska, a čím více mě miluje, tím více ji na oplátku začínám milovat já; a zásluhy lásky jsou tak velké, vznešené a božské, že ve srovnání s jinými zásluhami by se tyto mohly nazývat olovem a tyto ryzím zlatem. Ostatně přítel sám přišel, a vskutku nepřišel jako nehybný bez pohybu - ale snažil se říci pár slov a udělat ti něco dobrého, i když jako tvor; a pak já, který jsem Stvořitel, bych dělal zbytečné věci?"

V tu chvíli jsem si vzpomněla na potřeby, které mi přítel řekl, a prosil jsem našeho Pána, aby ho vyslyšel.

Mezitím se mi zdálo, že ho vidím ve stříbřitém oděvu; z hlavy mu sestupoval černý závoj, který mu zakrýval část očí, a zdálo se, že tento závoj se sděluje jiné osobě, která stála za ním. Ničemu z toho jsem nerozuměla a blahoslavený Ježíš mi to řekl: "Stříbřitý oděv, který na něm vidíš, je jeho čistota v činnosti a černý závoj je 'člověk', který se s ním mísí. Tento člověk, který do něj přimíchává, je jako závoj, který zakrývá světlo pravdy, jež září v jeho mysli, a někdy ho nutí jednat se strachem nebo se zavděčit někomu jinému, ale ne podle pravdy, kterou mu moje Milost dává zazářit v jeho mysli."

Řekla jsem 'Pane, splň mu, co mi řekl, neboť je to něco, co se velmi týká tvé slávy.' A on: "Pro nerozhodnou duši dává dočasnost nepřátelům čas a prostor k vedení boje, zatímco tím, že jim čas nedává a projevuje se rozhodně a neochvějně, jsou dveře nepřátelům zavřeny a člověk má to štěstí, že se ani nevystavuje rvačce. Chce-li tedy rychle dosáhnout svého cíle, toto jsou prostředky, a já budu s ním a on zvítězí. A pak právě ti, kdo jsou mu nejvíce nakloněni, ho budou nejvíce podporovat a budou ho nejvíce obdivovat, když uvidí, že zrušil jejich lidské chápání."

6. února 1908

Známky, podle kterých poznáme, zda je duše v milosti.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel na chvíli pozhnaný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, znamení, podle kterého poznáme, zda je duše v mé Milosti, je, že když jí má Milost sděluje sama sebe, duše je připravena vykonat to, co Milost chce, a to tak, že Milost, která již byla v jejím nitru, a ta, která sděluje sama sebe později, se drží za ruce a ve spojení s vůlí duše se staví do postoje působení. Pokud pak není připravena, je o čem pochybovat. Milost je symbolizována elektrickým proudem, který zapíná jen ty věci, kde byly učiněny přípravy k přijetí elektrického proudu. Ale tam, kde tyto přípravy nejsou, nebo jsou některé dráty přerušeny či spotřebovány, i když tam proud je, světlo samo sebe sdělit nemůže." A zmizel.

7. února 1908

Život je závaží, které se promění v poklad.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu, přemýšlela jsem o obrovské tíze, kterou pocítil blahoslavený Ježíš při nesení kříže, a řekla jsem si: "Pane, i život je tíha - ale jaká, zvláště proto, že Ty, mé nejvyšší Dobro, jsi daleko. V tu chvíli přišel On a řekl mi: "Má dcero, je pravda, že život je tíha, ale když tuto tíhu člověk nese se Mnou a zjistí, že na konci svého života může tuto tíhu vyložit ve Mně, zjistí, že se tato tíha proměnila v poklad, v němž najde drahokamy, drahé kameny, diamanty a veškeré bohatství, které ho učiní šťastným na věky."

9. února 1908

Cesta duše musí být s Ježíšem. Nutnost lásky k Ježíši.

Když jsem přijala svaté přijímání, říkala jsem: "Pane, drž mě stále přitisknutou k sobě, protože jsem příliš malá, a když mě nebudeš držet přitisknutou, protože jsem malá, mohu se ztratit". A on: "Chci tě naučit, jak máš být se Mnou: nejprve musíš vstoupit do Mne, proměnit se ve Mne a vzít si to, co ve Mně najdeš. Za druhé, jakmile se zcela naplníš Mnou, vyjdi

ven a jedne spolu se Mnou, jako bychom ty a Já byli jedna jediná věc, a to tak, že když se hýbu Já, hýbáš se i ty; když myslím Já, myslíš na totéž, na co myslím Já - zkrátka cokoli dělám Já, děláš i ty. Za třetí, s těmito činy, které jsme společně vykonali, se na okamžik vzdál ode mne a jdi do středu tvorů, dávej všem a každému z nich vše, co jsme společně vykonali - to znamená, že každému z nich dávám svůj božský život a pak se rychle vracím do sebe, abych jim jménem všech vzdával veškerou slávu, kterou mi mají vzdát, modlil se, omlouval je, napravoval, miloval... Ach, ano! Milujte Mě za všechny, nasyťte Mě láskou! Ve Mně nejsou žádné vášně, ale kdyby mohla být nějaká vášně, byla by to jen a jen tato: láska. Ale láska ve Mně je víc než vašeň - je to Můj život; a jestliže vášně lze zničit, život nikoli. Pohleď na nutnost být milován, v níž se nacházím. Proto mě milujte, milujte mě."

12. února 1908

Za jeden den udělá odvážná duše víc než ta bojácná za jeden rok.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel na chvíli pozhnaný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, bázlivost potlačuje Milost a brzdi duši. Nesmělá duše nebude nikdy dobře konat velké věci ani pro Boha, ani pro bližního, ani pro sebe. Když je duše bázlivá, je to, jako by měla svázané nohy: nemůže volně chodit, vždy má oči upřené na sebe a na námahu, kterou vynakládá, aby mohla chodit. Nesmělost ji nutí mít oči nízko, nikdy ne vysoko. Při činnosti nečerpá sílu od Boha, ale sama od sebe, a proto místo aby sílila, slábne. Pokud Milost seje, stává se jí to jako chudému rolníkovi, který poté, co zasel a obdělal své malé poličko, sklídí málo nebo nic. Na druhé straně odvážná duše udělá za jeden den více než nesmělá za jeden rok."

16. února 1908

Jak je kříž nejjistějším znamením, podle něhož poznáme, zda milujeme Pána.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přemýšlela jsem o tom, proč je to jenom kříž, podle kterého poznáme, zda opravdu milujeme Pána, zatímco je mnoho jiných věcí, jako ctnosti, modlitba, svátosti, podle kterých bychom mohli poznat, zda milujeme Pána. Zatímco jsem o tom přemýšlela, přišel blahoslavený Ježíš a řekl mi: "Kříž je to, co dává poznat, zda člověk opravdu miluje Pána, ale kříž nesený s trpělivostí a odevzdaností, protože kde je trpělivost a odevzdanost v křížích, tam je božský život. Protože přirozenost je tak neochotná k utrpení, je-li tam trpělivost, nemůže to být něco přirozeného, ale božského, a duše už nemiluje Pána jen svou láskou, ale spojená s láskou božského života. Jaké tedy může mít pochybnosti o tom, zda miluje, nebo ne, jestliže dospěje k tomu, že ho miluje jeho vlastní láskou?"

Na druhé straně v ostatních věcech, a dokonce i v samotných svátostech, může být také někdo, kdo miluje, kdo v sobě obsahuje tento božský život, však tyto věci nemohou dát jistotu kříže. Může tam být, ale také nemusí, kvůli nedostatku dispozic. Někdo může velmi dobře chodit ke zpovědi, ale pokud mu chybí dispozice, rozhodně nelze říci, že miluje a že v sobě tento božský život přijal. Jiný může přistoupit k přijímání; skutečně přijímá božský život, ale může říci, že tento božský život v něm zůstává, jen kdyby měl pravé dispozice. Ve skutečnosti je vidět, jak někteří přijímají nebo chodí ke zpovědi, ale jak se naskytne příležitost, nelze v nich vidět trpělivost božského života; a pokud chybí trpělivost, chybí i láska, protože láska se pozná jen skrze oběť. A tak jsou zde pochybnosti; zatímco kříž, trpělivost, odevzdanost jsou plody, které přináší pouze milost a láska."

9. března 1908

Životy všech se rozplynuly v Ježíšově Srdci.

Pokračovala jsem v obvyklém stavu, pozhnaný Ježíš přišel jen na chvíli a zdálo se, že se ke mně přiblížil a nechal mě slyšet úder svého Srdce - ale tak velmi silně; a mnoho dalších malých úderů srdce se ozývalo v tlukotu Jeho Srdce. Řekl mi toto: "Má dcero, v takovém stavu se nacházelo mé Srdce při mém umučení. V mém Srdci tloukl všechny lidské životy, které se svými hříchy byly všechny v postoji, že mě usmrtí; a mé Srdce navzdory jejich nevděku, uchvácenému násilím lásky, všem vrátilo život. Proto jsem tak silně palpitoval a v tlukotu svého Srdce jsem uzavřel všechny lidské úder a nechal je znovu oživnout v úder srdce milosti, lásky a božské rozkoše." A zmizel.

Kromě toho jsem se po dni stráveném s mnoha návštěvami cítila velmi unavená a ve svém nitru jsem nařikala k našemu Pánu a říkala: "Nechej odstoupit ode mne stvoření, cítím se velmi utlačována - nevím, co u mne hledají a co ode mne chtějí. Smiluj se nad násilím, které si neustále dělám, abych byla s Tebou ve svém nitru a s tvory navenek." A pak jsme se rozloučili. V tu chvíli přišla Královna Matka, zvedla pravou ruku a ukázala na mé nitro, v němž se zdál být milý Ježíš, a řekla mi: "Ne, ne: " milovaná dcero, nebud' stísněná stvoření utíkají tam, kde je poklad. A protože v tobě je poklad utrpení, v němž je uzavřen můj sladký Syn, přicházejí k tobě. Ty se však při jednání s nimi - neodvracej od svého pokladu, ať každý miluje poklad, který v sobě máš, jímž je kříž a můj Syn. Tak je pošleš zpět všechny obohacené."

13. března 1908

Vřelost spojení s Ježíšem rozptyluje z duše chlad lidských sklonů.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel démon, který dělal podivné věci, ale jakmile zmizel, už jsem na něj nemyslela, už jsem na jeho podivné chování zapoměla a zabývala se svým nejvyšším a jediným dobrem. Později mě však napadla myšlenka: "Jak jsem špatná a mdlá - nic na mě nedělá dojem". A blahoslavený Ježíš mi řekl: "Má dcero, jsou určité oblasti, kde rostliny nepodléhají chladu, mrazu, sněhu, a proto nejsou zbaveny svých listů, květů a plodů; a pokud si udělají nějakou přestávku, je to jen na krátkou dobu, aby po utržení jejich plodů byl potřebný čas pro růst

dalších. Teplu je totiž ovlivňuje obdivuhodným způsobem a nepodléhají pomalosti jako rostliny v chladných oblastech. Tyto chudé rostliny jsou kvůli mrazu a sněhu po dlouhé měsíce vystaveny tomu, že dávají jen velmi málo plodů a po velmi krátkou dobu, což téměř unavuje trpělivost zemědělce, který je musí sbírat.

Takové jsou duše, které dosáhly sjednocení se Mnou: teplo Mého sjednocení z nich odstraňuje chlad lidských sklonů, který je jako chlad činí neplodnými a zbavuje je listí a božských plodů. Mrazy vášní, sněhy rozrušení blokují plody Milosti v duši. Protože však zůstávají ve stínu svého spojení se mnou, nic už na ně nepůsobí, nic nevstupuje do jejich nitra, co by mohlo narušit naše spojení a náš klid; celý jejich život se točí v mém středu. Jejich sklon, jejich vášeň, je tedy pro Boha; a pokud někdy dojde k malému přerušení, není to nic jiného než prosté skrytí se, abych jim poskytl překvapení z větší útěchy, a proto se v nich mohli těšit z lahodnějších plodů trpělivosti a hrdinství, které uplatňovali během mého skrytí.

U nedokonalých duší se děje pravý opak: skutečně se podobají rostlinám zrozeným v chladných krajích, podléhají všem dojmům, takže jejich život žije spíše z dojmů než z rozumu a ctnosti. Sklony, vášně, pokušení, chyby a všechny události života jsou jako chlad, sníh, mráz, kroupy, které brání rozvoji mého spojení s nimi; a když už se zdá, že mají krásný květ, stačí nová chyba, něco, co je rozruší, aby tento krásný květ uvadl a padl k zemi. Tak jsou vždycky na začátku; přinášejí velmi málo plodů a téměř unavují mou trpělivost při jejich pěstování."

15. března 1908

Když jsou duše naplněny Bohem, bouře nemají sílu je ani trochu rozrušit.

Dnes ráno jsem se cítila více než kdy jindy stísněná kvůli nedostatku svého nejvyššího a jediného dobra, ale zároveň jsem byla klidná, bez těch úzkostí, které mě

dříve nutily obcházet nebe a zemi, a teprve až bych Ho našla, pak bych se zastavila. A tak jsem si říkala: "Jaká změna - cítím se zkamenělá bolestí z tvé nepřítomnosti, a přece, nepláču, cítím hluboký klid, který mě zcela proniká; nevniká do mě ani protichůdný dech". V tu chvíli přišel blahoslavený Ježíš a řekl mi: "Má dcero, nechtěj se trápit. Musíš vědět, že když je na moři silná bouře, tam, kde jsou vody hluboké, je bouře jen povrchová. V mořských hlubinách panuje dokonalý klid, vody zůstávají klidné, a ryby, když zjistí bouři, jdou hnízdit tam, kde je voda hlubší, aby byly v bezpečí. Tak síla bouře působí tam, kde je v moři velmi málo vody, a protože je tam málo vody, má bouře sílu rozbouřit ji shora dolů, a dokonce ji přenést jinam, do jiných míst moře.

Tak se to děje i duším, když jsou zcela naplněny Bohem - až po okraj, až po přetéající vnějšek: bouře nemají sílu je ani trochu rozrušit, protože neexistuje síla, která by se mohla Bohu vzepřít; nanejvýš ji mohou pocítit povrchně. Ba co víc, jakmile duše bouří odhalí, dá do pořádku ctnosti a jde se zahrnout do nejhlubšího Božího nitra. A tak, i když se navenek zdá, že je bouře, není to pravda - právě tehdy se duše těší většímu klidu a spočívá, klidná, v lůně Božím, podobná rybě v mořské hlubině.

Naopak pro duše, které jsou prázdné od Boha nebo v sobě mají jen kousek Boha, jsou bouře všude, a pokud mají kousek Boha, promarní ho. Ani k jejich rozbouření není třeba silných bouří; stačí sebemenší vítr, aby od nich ctnosti utekly. Ba co víc, samy svaté věci, které tvoří lahodnou pastvu pro ty dřívější duše, které si jich užívají do sytosti, se pro tyto duše mění v bouře. Jsou zmitány všemi větry; z žádné strany pro ně není nikdy mrtvý klid, protože rozum vyžaduje, aby tam, kde není celý Bůh, bylo dědictví pokoje daleko od nich."

22. března 1908

Luisin stav je stavem nepřetržité modlitby, oběti a sjednocení s Bohem.

Pokračujíc ve svém obvyklém stavu jsem se ocitla mimo sebe a zdálo se mi, že vidím M. a další kněze. Pak přišel mladý muž božské krásy, který se ke mně přiblížil a dal mi nějaké jídlo, a já jsem ho prosila, aby se o to jídlo, které mi dával, podělil s M. a ostatními. Přistoupil tedy k M., dal mu z něj pořádný díl a řekl mu: "Dělím se s tebou o svůj pokrm a ty - ukoj můj hlad tím, že mi dáš duše", poukazyval na dílo, které chce M. vykonat, a také ho silně vzrušoval v jeho nitru tím, že mu dával podněty a inspirace. Poté se o ni podělil s ostatními.

Mezitím vešla ctihodná paní a ti, kteří od mladíka dostali jídlo, se kolem ní shromáždili a ptali se jí, jak jsem na tom. Paní odpověděla: "A když je v tomto stavu, je vystavena všem událostem církve, světa a Boží spravedlnosti, modlí se, napravuje, odzbrojuje a brání, jak jen může, trestům, které chce spravedlnost na tvory uvalit. Tak se vše pozastavuje."

Když jsem to slyšela, řekla jsem si: "Jsem na tom tak špatně, a přesto se říká, že je to můj stav. Ale přesto jsem se ocitla u malého okna nahoře a z něj jsem viděla všechno, co se děje v církvi a ve světě, a biče, které se chystají padnout. Ale kdo mohl toto všechno vyprávět? Jdu dál, abych se příliš nezdržovala. A já - ach, jak jsem naříkala a modlila se! Nejradyji bych se roztrhala na kusy, abych tomu všemu zabránila. Ale najednou všechno zmizelo a já se ocitla sama v sobě.

25. března 1908

Pokušení lze snadno překonat. Tam, kde je vášeň, má ďábel větší sílu.

Pokračuji ve svém obvyklém stavu, pozhnaný Ježíš přišel jen na chvíli a řekl mi: "Dcero, pokušení se dají snadno přemoci, protože ďábel je nejbázněnější tvor, jaký může existovat, a stačí protiventství, pohrdání, modlitba, aby utekl. Ve

skutečnosti ho tyto skutky činí ještě zbabělejším, než je, a aby neunesl tento zmatek, jakmile vidí, že duše odhodlaně nechce věnovat pozornost jeho zbabělosti, zděšeně prchá.

Jestliže se duše nemůže snadno osvobodit, znamená to, že nejde jen o pokušení, ale o vášň zakořeněnou v duši, která ji spolu s pokušením tyranizuje. Proto se nedokáže osvobodit; a kde je vášň, tam má ďábel větší sílu si z duše udělat legraci."

29. března 1908

Pokojné duše jsou Božím potěšením.

Dnes ráno, když jsem přišla, se zdálo, že požehnaný

Ježíš nese černý plášť, a když se ke mně přiblížil, jako by mě pod něj položil a řekl: "Tímto způsobem zahalím všechna stvoření jako do černého pláště." A zmizel.

Zůstala jsem znepokojená kvůli nějakému trestu a modlila jsem se, aby se vrátil, protože jsem bez Něho už nemohla být, ale jako by mě trápil ten pohled z dřívějška. Pak, po mnoha útrapách, přišel a nesl pohár naplněný nějakým likérem. Dal mi napít a pak dodal: "Má dcero, pokojné duše jedí u téhož mého stolu a pijí z mého poháru a Božský lučištník nedělá nic jiného, než že jimi neustále šipkuje a žádná šipka nepřijde nazmar. Všechny - všechny zraňují milující duši; a duše umdlévá, zatímco Božský lučištník pokračuje ve svých šípech, které ji tu nechávají zemřít z lásky, tu jí vracejí nový život z lásky. A ze svých ran duše vystřeluje šípy, aby zranila Toho, kdo ji tolik zranil. Tak je klidná duše potěšením a zábavou Boha, zatímco u zakalených duší, pokud jimi Božský lučištník šipky prošle, duše šipky promarní, zanechají ho rozhořčeného a vytvoří ďábelskou zábavu a chuť."

5. dubna 1908

Všechno, co královna Matka obsahuje, má svůj původ ve Fiatu.

Pokračujíc ve svém obvyklém stavu jsem se ocitla mimo sebe, v zahradě, v níž jsem viděla Královnu Matku umístěnou na velmi vysokém trůnu. Toužila jsem tam vystoupit, abych jí políbila ruku, a když jsem se snažila odejít, vyšla mi vstříc a políbila mě na tvář. Když jsem se na Ni dívala, viděla jsem v Její nitru jakoby světelnou kouli a v tomto světle bylo slovo "Fiat". Z toho slova se snášelo mnoho různých nekonečných moří ctností, milostí, velikostí, slávy, radostí, krás a všeho, co naše Královna Matka obsahuje jako celek. Vše mělo kořeny v tomto Fiat a všechna Její dobra měla svůj původ ve Fiat. Ó, všemohoucí, plodný, svatý Fiat! Kdo tě může pochopit? Cítím se němá... Je tak veliká, že nemohu nic říci; proto se zde zastavím.

Podívala jsem se na ni s údivem a Ona mi řekla: "Má dcero, celá Má Svatost vyšla ze slova 'Fiat'. Neudělala jsem se ani na jediný nádech, krok, čin nebo vůbec cokoli, pokud to nebylo v rámci Boží Vůle. Můj život, můj pokrm, mé všechno bylo Vůlí Boží; a to mi přineslo takovou svatost, bohatství, slávu, pocty... ne lidské, ale božské. Čím více je tedy duše sjednocena, ztotožněna s Boží Vůlí, tím více může být nazývána svatou a tím více je Bohem milována. A čím více je milována, tím více je jí dopravováno přízně, protože její život není ničím jiným než plodem Boží Vůle. Jak by ji mohl nemilovat, když je Jeho vlastní věcí? Proto se člověk nesmí dívat na to, kolik toho dělá nebo jak málo, ale spíše na to, zda to chce Bůh. Ve skutečnosti se Pán dívá spíše na něco malého, pokud je to podle Jeho Vůle, než na něco velkého, bez Ní."

8. dubna 1908

Boží vůle je nepřetržitě společenství. Jak poznat, zda je nějaký stav Boží vůlí.

Měla

jsem obavy, protože jsem nemohla každý den přijímat, a dobrý Ježíš mi při příchodu řekl: "Má dcero, nechci, aby ses něčím trápila. Je pravda, že přistupovat ke svatému přijímání je skvělá věc, ale jak dlouho trvá těsné spojení s duší? Nanejvýš čtvrt hodiny. Ale to, čeho by sis měla nejvíce vážit, je úplné rozvázání tvé vůle v mé, protože pro toho, kdo žije z mé vůle, existuje těsné spojení nejen na čtvrt hodiny, ale vždy - navždy. Má Vůle je nepřetržitě společenství s duší, takže ne jednou denně, ale každou hodinu a každý okamžik je pro toho, kdo plní mou Vůli, vždycky společenství."

Prožívala jsem nejtrpčí dny kvůli nedostatku svého nejvyššího a jediného Dobra, myslela jsem si a bála jsem se, že můj stav je přetvářka. Pobyt na lůžku bez pohybu a zaměstnání až do příchodu zpovědníka - a bez té obvyklé dřímoty - mě tak trápil a mučil, až jsem z bolesti a neustálých slz onemocněla. Vícekrát jsem zpovědníka prosila, aby mi dal svolení a poslušnost sedět na lůžku podle mého zvyku a dělat svou obvyklou práci, kdybych nebyla ospalá a kdyby se Ježíši Kristu nelíbilo nechat mě jako oběť podílet se na jednom z tajemství jeho umučení. On mi to však neustále a absolutně zakazoval. Spíše dodal, že tento můj stav, ačkoli jsem byl zbavena nejvyššího Dobra, je třeba považovat za stav oběti, a to kvůli násilí a bolesti samotného strádání a poslušnosti.

Vždy jsem poslouchala, ale mučednictví mého srdce mi neustále říkalo: "Není to přetvářka? Kde je tvá dřímota? Kde je tvůj stav oběti? A co trpíš z tajemství umučení? Vstaň, vstaň, nepředstírej! Pracuj, pracuj! Cožpak nevidíš, že tato přetvářka tě přivede do zatracení? A vy - copak se netřesete? Nemyslíš na strašný Boží soud? Nevidíš, že po tolika letech jsi neudělala nic jiného, než že sis vykopala vlastní propast, z níž se už na věčnosti nedostaneš? Ach, Bože! Kdo může vypovědět, jak mi rval srdce a jak krutě trápil mou duši, drtil mě a vrhal do moře bolestí? Ale tyranská poslušnost mi nedovolila ani atom mé vlastní vůle. Kéž se naplní Boží vůle, která takto disponuje.

Uprostřed těchto krutých muk jsem se včera večer, když jsem byla ve svém obvyklém stavu, ocitla obklopen několika lidmi, kteří říkali: "Odříkejte 'Pater, Ave, Gloria' ke cti svatého Františka z Paoly, který vám přinese nějaké osvěžení pro vaše utrpení." Odrecitovala jsem ji tedy, a když jsem tak učinila, objevil se svatý a přinesl mi malý bochník chleba. Podal mi ho a řekl: "Sněž ho."

Snědla jsem ho a cítila jsem se posílená. Pak jsem mu řekla: "Drahý svatý, ráda bych ti něco řekla. A on, celý přátelivý řekl: "Řekni mi, co mi chceš říct?"

A já: "Velmi se obávám, že můj stav není vůlí Boží. Poslouchejte: v prvních letech této nemoci, která se objevovala s přestávkami, jsem cítila, jak mě Náš Pán volá, abych se stala obětí; zároveň mě chytalo vnitřní utrpení a zranění, takže se navenek zdálo, že mám záchvat. Nyní se obávám, že to byla moje fantazie, která vyvolala tuto zla.

A svatý: "Jistým znamením, zda je nějaký stav Boží vůlí, je to, že duše je připravena jednat jinak, kdyby věděla, že Boží vůle již není tímto stavem."

Nedala jsem se přesvědčit a dodala jsem: "Drahý svatý, neřekla jsem ti všechno. Poslouchej: první byly s přestávkami; pak, od doby, kdy mě Náš Pán povolal k nepřetržitému ponoření, je to už dvacet jedna let, co jsem stále na lůžku - a kdo může vyprávět o mých útrapách? Někdy se mi zdá, že mě opouští, že mi bere utrpení, jediného a věrného přítele mého stavu; a já zůstávám zdrcená bez Boha, a dokonce i bez opory utrpení... a tak se objevují pochybnosti a obavy, že můj stav možná není vůlí Boží.

A on, samá sladkost řekl: "Opakuji ti, co jsem ti řekl už dříve: jsi-li připravena plnit vůli Boží, znáš-li ji, pak je tvůj stav Jeho vůlí.

Nyní ve své duši velmi silně cítím, že kdybych zcela jasně poznala Boží vůli, byla bych připravena následovat tuto svatou vůli i za cenu svého života. Zůstala jsem tedy klidnější. Kéž je Pán vždy vděčný.

3. května 1908

Účinky oběhu Boží vůle v duši.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu, když jsem na chvíli pocítila, že je mi náš Pán nablízku, a řekl mi: "Má dcero, s duší, která plní Mou Vůli, koluje Má Vůle v celé její bytosti jako krev. Tak je v neustálém kontaktu se mnou, s mou mocí, moudrostí, láskou, krásou - má účast na všem, co je mé. Protože už nežije ze své vlastní vůle, její vůle žije v Mé; a protože Má cirkuluje v její, její cirkuluje v celé Mé bytosti a Já cítím její nepřetržitý kontakt. A protože se jí chci neustále dotýkat, nedokážeš pochopit, jak mě to táhne milovat ji, být jí nakloněn, odpovídat jí ve všem, oč žádá - kdybych to popíral, popíral bych to sám sobě. Ostatně, když se to vezme kolem a kolem, protože žije v mé Vůli, nežádá nic jiného než to, co chci Já sám. To je to, co chce, a to jediné ji činí šťastnou, pro ni samotnou i pro ostatní, protože její život je více v nebi než na zemi. To je ovoce, které přináší má Vůle - předem ji blahorečit."

12. května 1908

Bohatí svým špatným příkladem otrávilí chudé.

Pokračujíc ve svém obvyklém stavu, modlila jsem se k našemu Pánu, aby se uvolil vnést mír do srdcí, která jsou všechna v neshodě - chudí chtějí napadat bohaté; je tu takový zmatek, žízeň po lidské krvi... Zdá se, že oni sami se už nedokážou ovládnout. Pokud Pán nevloží svou ruku, jsme již blízko trestům, které mnohokrát projevil. Pak přišel jen na chvíli a řekl "Má dcero, spravedlivá je spravedlnost moje. Bohatí jako první dávají špatný příklad chudým, jako první se vzdalují od náboženství, od plnění svých povinností, až se stydí vstoupit do kostela, zúčastnit se mše, splnit svou povinnost. Chudí se živili jejich jedovatou slinou; a když se dobře nasýtí jedem jejich špatného příkladu, tím samým jedem, který jim dali, neschopni ho zadržet, snaží se na ně útočit, a dokonce je zabít. Bez poddanství není pořádku; bohatí se odloučili od Boha a národy se bouří proti Bohu, proti bohatým a proti všem. Váha mé Spravedlnosti je plná a já ji již nemohu zadržet."

15. května 1908

Vidí války a revoluce.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se mimo sebe, uprostřed revolucí. Zdá se, že stále urputněji chtějí prolévat krev. Modlila jsem se k Pánu a On mi řekl: "Má dcero, lidé připravují dvě bouře - jednu proti vládě a druhou proti Církvi." A tak jsem se obrátila k Bohu.

Mezitím se mi zdálo, že vidím přehající vůdce, krále, kterému hrozí, že se stane zajatcem, a snaží se utéct... Neumím to dobře říct - zdálo se, že padá do rukou nepřátel. Všichni bohatí procházeli vážným nebezpečím a někteří umírali. Nejsmutnější bylo, že mezi vůdci revolucí, také proti církvi, nechyběli kněží. Když pak věci dospěly do krajních excesů, zdálo se, že zasahuje cizí moc. Nebudu dále pokračovat, protože to jsou věci řečené jindy.

22. června 1908

Boží vůle vítězí nade vším.

Dnes ráno jsem se cítila velmi utlačovaná kvůli nedostatku mého zbožňovaného Ježíše a řekla jsem si: "Už to nemohu vydržet - jak mohu pokračovat bez svého života? Jaké trpělivosti je třeba s Tebou! Jaká by to byla ctnost, která by Ho přiměla k tomu, aby přišel?". V tu chvíli přišel a řekl mi to: "Má dcero, ctnost, která vítězí nade vším, která všechno přemáhá, všechno vyrovnává, všechno oslazuje, je Boží vůle, protože obsahuje takovou sílu, že jí nic neodolá."

Zatímco to říkal, objevila se přede mnou cesta plná skal, trní a strmých hor. Jakmile se to všechno dostalo do Boží vůle, skály se Jeho mocí rozmělnily, trní se proměnilo v květiny a hory se srovnaly. Ve Vůli Boží mají tedy všechny věci jednu a tutéž podobu, všechny nabývají stejné barvy. Kéz je Jeho Nejsvětější Vůle vždy požehnaná.

31. června 1908

Pravý duch lásky u bohatých a kněží.

Pokračujíc ve svém obvyklém stavu, plném hořkosti a nedostatků, po mnoha útrapách se mi zdálo, že národy se bouří a stupňují rvačku proti bohatým. Mezitím se v mém uchu ozval nářek nejsladšího Ježíše, celý rozhořčený, který říkal: "Já jsem ten, kdo dává svobodu chudým - mám dost bohatých. Udělali dost - kolik peněz vyplývali na plesy, na divadla, na zbytečné výlety, na marnosti, a dokonce na hříchy! A chudí? Nemohli mít dost chleba, aby ukojili svůj hlad; byli utlačováni, unavení, rozhořčení. Kdyby jim dali jen to, co utratili za zbytečnosti, byli by moji chudí šťastní. Ale bohatí je drželi jako rodinu, která jim nepatřila; ba co víc, pohrdali jimi, ponechávali si pohodlí a zábavy pro sebe jako věci, které se hodí k jejich stavu, a chudé nechávali v bídě, jako něco, co se hodí k jejich stavu."

A když to říkal, zdálo se, že odmíná milost chudým a ti se rozzuří proti bohatým tak, že se stanou vážné věci. Když jsem to viděla, řekla jsem: "Můj drahý Živote a můj celý Dobrý, je pravda, že jsou někteří špatní bohatí lidé, ale jsou také někteří dobří, jako mnoho zbožných paní, které dávají almužnu kostelům, a vaši kněží, kteří dělají všem tolik dobrého..." A tak jsem se rozhodla, že se to stane.

"Ach, má dcero, mlč a nedotýkej se tohoto klíče, který je pro Mne tak smutný. Mohl bych říci, že tyto zbožné dámy nepoznávám. Dávají almužny, kde chtějí, aby dosáhly svého záměru, aby si lidi podržely ve svých službách; vydávají i tisíce lir pro ty, kdo s nimi sympatizují, ale pak, kde je to nutné, se nerozpakují nedát ani cent. A tak je to s nimi. Mohl bych říci, že to dělají pro mne? Mohl bych poznat tyto jejich činy? Zda to dělají pro Mne, můžeš poznat sama z těchto znaků - jsou-li ochotni pro každou holou potřebu; nerozlišují-li tím, že dávají mnoho tam, kde to není tak nutné, a odmítají-li dát málo tam, kde je to nutné. Dá se dobře říci, že v nich není duch pravé lásky ani poctivého jednání. A tak jsou moji chudí těmito zbožnými dámami také uváděni v zapomnění. A kněží? Ach, má dcero - to je ještě horší. Ti dělají dobro všem?! Klameš sama sebe. Dělají dobro bohatým, mají čas na bohaté. I jimi jsou chudí téměř vyloučeni; na chudé nemají čas; chudým nemají co říci, aby je potěšili nebo jim pomohli; posílají je pryč, až se tváří, že jsou nemocní. Mohl bych říci, že pokud se chudí od svátosti vzdálili, přispěli k tomu kněží, protože si vždycky dávali na čas, aby je vyzpovídali, a chudí se unavili a už se nevraceli. Ale kdyby se pak objevil bohatý člověk, je to všechno naopak: neváhali by ani okamžik; čas, slova, útěchu, pomoc..., pro bohatého by našli cokoli. Mohl bych říci, že kněží mají ducha opravdové lásky, pokud dospějí k tomu, že si vybírají ty, kterým mají naslouchat? A co ti ostatní? Buď je posílají někam jinam, nebo je tak utiskují, že kdyby moje milost nepomáhala chudým zvláštním způsobem, chudí by byli z mé církve vyhnáni. Opravdová láska a poctivý duch - ty mají jen výjimečně někteří kněží, ale pokud jde o ostatní, mohl bych říci, že tito odešli ze země."

Zůstala jsem rozhořčená víc než kdy jindy a prosila o milost.

26. července 1908

Poslušnost. Když jsem

pokračovala ve svém obvyklém stavu, přišel na chvíli požehnaný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, poslušnost je archou mého příbytku v duši. Tam, kde tato archa poslušnosti není přítomna, mohu říci, že v té duši pro Mne není místo a jsem nucen zůstat mimo ni." A tak jsem se na ni podívala.

10. srpna 1908

Dílo lásky.

Pokračujíc ve svém obvyklém stavu, ale plná hořkosti a opuštěnosti, jsem po svatém přijímání naříkala blahoslavenému Ježíši nad tím, jak mě opustil, a nad zbytečností mého stavu. On se nad mými nářky slitoval a řekl mi: "Má dcero, nic nezmenšilo dobra, která existují mezi mnou a tebou, protože celé dobro je v původu svého základu. Když se dvě osoby spojí svazkem přátelství nebo svazkem manželství a kromě toho si vyměnily dary a milovaly se natolik, že se staly nerozlučnými, do té míry, že jedna přijala a kopírovala druhou natolik, že v sobě pocítila být milované - jestliže jsou z holé nutnosti nuceny být daleko od sebe, zmenšují se snad tyto dary nebo se zmenšuje jejich láska? Vůbec ne. Naopak, vzdálenost je nutí k tomu, aby jejich láska ještě více rostla, a nutí je, aby přijaté dary uchovávali s větší péčí a čekali na nějaký větší nečekaný dar při návratu toho druhého. Ale je tu ještě něco víc; protože jedna v sobě kopíruje svého milovaného, zdá se, že pro ni neexistuje žádná vzdálenost, protože cítí, jak hlas milovaného proudí v jejím hlase, když ho napodobila. Cítí ho proudit v její mysli, v jejích dílech, v jejích krocích... A tak je daleko i blízko, dívá se na něj a on jí uniká, dotýká se ho, ale nemůže ho sevřít; proto je duše v neustálém martyriu lásky. Nuže, když mě spravedlnost donutí, abych tě o mě připravil a na nějaký čas se vzdálil, můžeš říci, že jsem ti vzal dary a že došlo ke zmenšení lásky?"

A já jsem řekla: "Můj stav je příliš těžký, můj drahý Živote - a k čemu jsem tady, když mě nenecháš trpět, abych ušetřila své bližní trestů? Mnohokrát jsi řekl, že nedopustíš, aby přšelo - a ono neprší; nemohu Tě tedy v ničem porazit. Cokoli řekneš, uděláš; zatímco kdybych Tě měla nablízku jako dřív, řekla bych Ti tolik, že bys mě nechal vyhrát. Jak můžeš říci, že vzdálenost není nic?"

A on: "Právě proto jsem nucen být daleko, abych vás nenechal zvítězit, ale dal průchod Spravedlnosti. Avšak tím, že vás zde držím, je i něco dobrého, protože nedostatek vody si vyžádá hladomor; během něho budou národy poníženy a poté, co dojde k porážkám a válkám, je milost shledá více nakloněnými k záchraně. Není to snad také dobro, že zatímco války se chystaly předstihnout hladomor, tím, že vás zde udržíme, budou o něco déle odloženy, a tak bude zachráněno více duší?"

Pak dodal: "Láska nikdy neříká 'dost'. I kdyby Láska zbičovala duši a roztrhala ji na kusy, ty kusy budou volat Láska. Láska nikdy neřekne 'dost'; ještě se nespokojila - ty kousky rozmělnuje, zmenšuje je na nic a do toho ničeho vhání svůj oheň a dává mu svůj vlastní tvar. Nepřimíchává nic lidského, nýbrž jen božské; a tehdy Láska opěvuje svou slávu, svou odvahu, své zázraky a říká: "Jsem spokojena - má láska zvítězila; zničila lidské a vybudovala božské." A tak se stává, že se láska stěhuje z jednoho kusu do druhého. S Laskou se to děje jako s nadaným řemeslníkem, který, když má mnoho předmětů, které se mu nelíbí, rozbije je na kusy, dá je na oheň a drží je tam tak dlouho, dokud se neroztaví, čímž ztratí veškerý svůj tvar; a pak z nich vytvoří mnoho jiných předmětů, nejkrásnějších a nejpříjemnějších, hodných jeho talentu. Je sice pravda, že pro to, co je lidské, je toto působení Lásky tak velmi těžké, ale až duše uvidí svůj zisk, uvidí, jak krása nahradila ošklivost, bohatství chudobu, ušlechtilost drsnost; a i ona bude opěvovat slávu Lásky."

14. srpna 1908

Lidská vůle slouží Ježíši jako štětec, aby v srdci zobrazil svůj obraz.

Když jsem přijala svaté přijímání, viděla jsem ve svém nitru Dítě, které jako by hledalo něco důležitého, a řekla jsem si: "Má krásná maličká, co hledáš s takovou horlivostí? A On odpověděl: "Já jsem ten, kdo se tak těší: "Dcero, hledám štětec tvé vůle, abych mohl ve tvém srdci zobrazit můj obraz. Ve skutečnosti, pokud mi nedáš svou vůli, chybí mi štětec, abych se v tobě mohl svobodně zobrazit; a stejně jako tvá vůle slouží v mých rukou jako štětec, láska slouží jako barvy, abych mohl vtisknout rozmanitost barev svého obrazu. Navíc, stejně jako mi lidská vůle slouží jako štětec, má vůle slouží jako štětec v rukou duše, aby mohla ztvárnit svůj obraz v mém Srdci; ve mně pak najde hojnost barev lásky pro rozmanitost barev."

19. srpna 1908

Duše musí rozsévat dobro celou svou bytostí.

Poté, co jsem provedla meditaci o tom, že ten, kdo seje dobro, sklídí dobro, a ten, kdo seje neřesti, sklídí zlo, přemýšlela jsem o tom, jaké dobro bych mohla zasít já, vzhledem ke svému postavení, své bídě a neschopnosti. V tu chvíli jsem cítila, že sklízím, a slyšela jsem, jak mi On vnitřně říká: "Duše musí rozsévat dobro celou svou bytostí - celou svou bytostí, ano. Duše má duševní inteligenci a musí ji použít k tomu, aby pochopila Boha, aby myslela jen na dobro a nikdy nedovolila, aby se do její mysli dostalo nějaké špatné semeno; a to je rozsévání dobra myslí. Totéž platí o jejich ústech: nikdy nesmí zasévat žádné špatné semeno, to znamená špatná slova, nehodná křesťana, ale vždy říkat svatá, užitečná a dobrá slova; zde se tedy jedná o zasévání dobra ústy. Srdcem pak musí milovat jediného Boha, toužit po něm, dychtit po něm a přiklánět se k němu; zde je zasévání dobra srdcem. Potom musí rukama konat svaté skutky, nohama musí chodit po vzoru našeho Pána; a zde je taky další setba dobra."

Když jsem to slyšela, pomyslela jsem si: "Takže i já mohu ve svém postavení rozsévat dobro navzdory své extrémní bídě. Myslela jsem na to však s jistou obavou z účtu, který po mně bude chtít mistr - zda jsem zasela dobře; a ve svém nitru jsem slyšela, jak opakuje: "Má dobrota je tak velká, že velkého příkoří se dopouštějí ti, kteří Mě dávají najevo jako přísného, velmi náročného a přísného. Ó, jakou urážku dávají Mé Lásce! Nebudu žádat jiný účet než z toho malého políčka, které jim bylo dáno, a nebude žádat účet za nic jiného, než abych jim dal plody jejich úrody. Dám jim inteligenci, neboť čím více Mě pochopila v životě, tím více Mě pochopí v nebi; a čím více Mě pochopí, tím větší radostí a blažeností bude zaplavena. Ústům dám úrodu různých božských chutí a jejich hlas bude ladit nad všechny ostatní Blažené; dílům dám úrodu svých darů; a tak je to i se všemi ostatními."

23. srpna 1908

Znamení, podle něhož poznáme, zda je v duši vina během strádání.

Pokračujíc ve svém obvyklém stavu jsem se velmi obávala o stav své duše a říkala jsem si: "Kdo ví, jaké zlo je v mé duši, že mě Pán o Něj připravuje a nechává mě opuštěnou samotnou".

V tu chvíli přišel jen na chvíli a naplnil mě celou Ním a celá moje bytost byla zaměřena na Něho; nebylo ani vlákna nebo pohybu, který by nesměřoval k Němu. Potom mi řekl: "Viděla jsi to, má dcero? Známkou toho, že je v duši vina, když se ocitne beze Mne, je to, že když se vracím, abych se nechal vidět, nezůstává celá naplněna Bohem, ani její bytost není okamžitě disponována k tomu, aby se celá ponořila do Mne, a to takovým způsobem, že by nezůstalo jediné vlákno, které by nebylo upnuto ve svém Středu. Tam, kde je vina nebo něco, co není zcela Mé, ji nemohu naplnit ani Já, ani se duše nemůže ponořit do Mne. Vina, hmota, nemůže vstoupit do Boha, ani se k Bohu rozběhnout. Proto se zklidní a netrap se." Všichni se zklidnili.

26. srpna 1908

Stálost v dobrou způsobuje, že v duši roste božský život.

Jelikož jsem byla ve svém obvyklém stavu, byla jsem celá utrápená a téměř omámená kvůli obvyklým nedostatkům. Pak

přišel, jen tak mimochodem, a řekl mi: "Má dcero, to, co chce, aby sis vzala k srdci, je stálost v dobrém, jak vnitřním, tak vnějším, protože opakování úkonu lásky ke Mně, mnoha vnitřních úkonů a stálého dobra způsobuje, že v duši stále více roste Božský Život - ale s takovou energií, že ji lze přirovnat k dítěti, které, rostoucí na dobrém vzduchu a se zdravou stravou, stále dobře roste, v plném zdraví, dokud nedosáhne svého patřičného vzrůstu, aniž by potřebovalo lékaře nebo léky. Ba co víc, je tak robustní a silné, že ulevuje a pomáhá druhým.

Na druhé straně ten, kdo není stálý, roste jako dítě, které není vždy krmeno zdravou stravou a žije v hnilobném vzduchu. Roste nemocný, a protože jeho údy nemají kvůli nedostatku dobré výživy sílu se rozvíjet a růst, vyvíjí se s vadami, a tak se na jednom místě vytvoří nádor, na jiném absces. Chodí kulhavě, mluví s obtížemi; dá se říci, že je to ubohý mrzák. Ačkoli lze vidět dobré údy, těch s vadami je více; a i když se radí s lékaři a užívá léky, nepomáhají mu téměř vůbec, protože jeho krev je nakažená hnilobným vzduchem a jeho údy jsou slabé a vadné z podvýživy. Bude tedy člověkem, ale nedosáhne patřičné postavy a bude stále potřebovat pomoc, aniž by mohl pomáhat druhým. Taková je nestálá duše. Při nestálosti v dobrém je to, jako by se duše živila pokrmami, které nejsou dobré, a tím, že se přikládá k jiným věcem, které nejsou Boží, jako by dýchala hnilobný vzduch. Božský život tedy roste obtížně a špatně, protože mu chybí síla a ráznost stálosti."

2. září 1908

Pravá ctnost začíná v Bohu a končí v Něm.

Prožívám hořké dny kvůli neustálému nedostatku pozeňnaného Ježíše. Přišel jen na chvíli a řekl mi toto: "Má dcero, znamení, podle kterého poznáme, zda má někdo pravou lásku, je, že miluje chudé. Ve skutečnosti, pokud miluje bohaté a je jim k dispozici, může tak činit proto, že v něco doufá nebo něco získává, nebo proto, že s nimi sympatizuje, nebo pro jejich vznešenost, inteligenci, výmluvnost, a dokonce i ze strachu. Jestliže však miluje chudé, pomáhá jim, podporuje je, je to proto, že v nich vidí Boží obraz, a proto nehledí na hrubost, nevědomost, bídu. Skrže tyto bídy jako přes sklo vidí Boha, od něhož si slibuje všechno, a proto je miluje, pomáhá jim, utěšuje je, jako by to dělal samotnému Bohu. To je ten dobrý druh pravé ctnosti, která začíná od Boha a končí v Bohu. Naproti tomu ta, která začíná od hmoty, vytváří hmotu a končí ve hmotě. Jakkoli se může zdát dobročinnost zářivá a ctnostná, není-li v ní cítit božský dotek, jak toho, kdo ji koná, tak toho, kdo ji přijímá, to obtěžuje, rozčiluje a unavuje, a je-li to nutné, dokonce ji využívají k páchání chyb."

3. září 1908

Ježíš je světlo a světlo je pravda.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, pozeňnaný Ježíš se zjevil jako všechno světlo a řekl tato prostá slova: "Já jsem světlo - ale z čeho je světlo? Jaký je jeho princip? Je to pravda. Jsem tedy světlo, protože jsem pravda. Proto, aby duše byla světlem a měla světlo ve všech svých činech, musí tyto pocházet z pravdy. Tam, kde je přetvářka, klam a dvojsmyslnost, nemůže být světlo - nýbrž tma". A zmizel jako blesk.

5. září 1908

Jak se stvoření mění, pociťuje různé účinky Boží přítomnosti.

Mluvila jsem se zpovědníkem a on říkal: "Jak strašné bude vidět Boha rozhořčeného! To je tak pravdivé, že v den soudu budou bezbožní říkat: "Hory - pohřbete nás, zničte nás, abychom neviděli rozhořčenou Boží tvář." A tak se stane, že se Bůh rozhoří. A já jsem říkala: "V Bohu nemůže být rozhořčení, spíše je to podle stavu duše: je-li dobrá, božská přítomnost, Jeho vlastnosti, Jeho atributy přitahují celé její já v Bohu a ona je pohlcena touhou ponořit se zcela do Boha. Je-li špatná, Jeho přítomnost ji drtí, odvádí ji od Něho; a když vidí, že je zavržena, a necítí v sobě žádné semínko lásky k Bohu tak svatému, tak krásnému, zatímco je tak ošklivá a špatná, duše se raději zbaví Jeho přítomnosti, pokud možno i tím, že se zničí. V Bohu tedy nedochází k žádné mutaci, nýbrž spíše zakoušíme různé účinky podle toho, jací jsme".

Potom jsem si pomyslela: "Jaký nesmysl jsem to řekla. Když jsem pak během dne meditovala, přišel na chvíli a řekl mi: "Má dcero, bylo to řečeno dobře - já se neměním, ale to stvoření pociťuje různé účinky mé přítomnosti, jak se mění. Jak se vlastně může někdy bát ta, která Mě miluje, když cítí, jak v ní proudí celá Má Bytost a utváří její život? Může se vůbec bát mé Svatosti, když se podílí na Svatosti samotné? Může se někdy stydět za Mou Krásu, když se neustále snaží stále více se zkrášlovat, aby se Mi líbila a byla Mi podobná? Cítí, jak celá Božská Bytost - celá - proudí v její krvi, v jejích rukou, v jejích nohou, v jejím srdci a myslí, a to takovým způsobem, že je to něco, co jí patří - je to plně její. A jak by se mohlo bát nebo stydět samo za sebe? To je nemožné. Ach, má dcero, to hřích vnáší do stvoření takový nepořádek, že dospěje až k tomu, že se chce zničit, aby nesnesla mou přítomnost. V Soudný den to bude pro hříšníky strašné. Nevidíce v sobě žádné semě lásky, nýbrž spíše nenávisť vůči Mně, Moje Spravedlnost Mi ukládá, abych je nemiloval; a osoby, které nejsou milovány, člověk nechce mít kolem sebe a využívá nějakých prostředků, aby je odehnal. Já je nebudu chtít držet u sebe a oni nebudou chtít zůstat - budeme se jeden druhému vyhýbat. Jedině láska je to, co všechno spojuje a činí všechny šťastnými."

6. září 1908

Ježíš chtěl trpět, aby vše znovu spojil se sebou.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a přemýšlela jsem o tajemství bičování, a když Ježíš přišel a přitiskl mi ruku na ramena, uslyšela jsem, jak ve svém nitru říká: "Má dcero, chtěl jsem, aby mé tělo bylo rozptýleno na kousky a má Krev

byla prolita z celého mého Lidství, aby se celé rozptýlené lidstvo znovu spojilo. Ve skutečnosti ze všeho, co bylo z mého Lidství vytrženo - z těla, krve, vlasů - nebylo při mém Vzkříšení nic rozptýleno, ale vše bylo znovu spojeno s mým Lidstvím. Tím jsem do sebe začlenil všechny tvory. Pokud se tedy po tomto někdo ode Mne vzdaluje, je to z jeho tvrdohlavé vůle, že se ode Mne odtrhává, aby odešel a ztratil se."

7. září 1908

Čím více věcí si duše odepře tady dole, tím více jich bude mít tam nahoře v nebi.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel na chvíli pozhnaný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, čím více věcí si duše odepře tady dole, tím více jich bude mít tam nahoře v nebi. Tak čím chudší na zemi, tím bohatší v nebi; čím více chutí, rozkoší, zábav, výletů, procházek si odepře na zemi, tím více chutí a rozkoší bude mít v Bohu. Ó, jak se bude procházet v nebeském prostoru, zejména v nezměrném nebi Božích vlastností! Ve skutečnosti je každý atribut jedním dalším nebem, jedním dalším rájem; a mezi blaženými - někteří do nich vstupují jakoby na okraji Božích atributů; někteří se procházejí jejich středem, někteří ještě výše; a čím více se procházejí, tím více ochutnávají, užívají si a baví se. A tak ten, kdo opustí zemi, přijme nebe, ať už je to i v té nejmenší věci. Z toho plyne, že čím více je někdo opovrhován, tím více je ctěn; čím menší, tím větší; čím poddajnější, tím dominantnější; a tak je to se vším ostatním. Koho však ze smrtelníků napadne zbavit se něčeho na zemi, aby to měl věčně v nebi? Téměř nikoho."

3. října 1908

Dokud je duše v neustálém postoji působení dobra, je s ní milost.

Dnes ráno se pozhnaný Ježíš zjevil - jen jako stín a řekl mi to: "Má dcero, dokud je duše v neustálém postoji působení dobra, Milost je s ní a dává život všem jejím činům. Pokud je pak lhostejná ke konání dobra nebo je v jednání zla, Milost se vzdaluje, protože jí něco nepatří, a neschopna se na tom podílet nebo řídit svůj vlastní život, zarmoucená odchází s velkou nelibostí. Chceš tedy, aby Milost byla stále s tebou a aby můj život tvořil ten tvůj? Pak setrvávej v neustálém konání dobra. Tak budeš mít v sobě rozvinutou celou mou Bytost a nebudeš se muset tolik rmoutit, když někdy nebudeš mít mou přítomnost. Ve skutečnosti mě neuvidíš, ale budeš se mě dotýkat ve všech svých činech, a to částečně zmírní bolest z mého nedostatku."

23. října 1908

Jak božská věda funguje ve vzpřímené poloze.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, přišel na chvíli pozhnaný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, celá božská věda je obsažena ve vzpřímeném působení. Ve skutečnosti to, co je vzpřímené, obsahuje vše krásné a dobré, co lze nalézt; obsahuje řád, užitečnost, krásu, mistrovství. Dílo je dobré, nakolik je dobře uspořádané, ale pokud se osy zdají křivé a křivě umístěné, člověk nic nepochopí a nevidí nic než něco neuspořádaného, co nebude ani užitečné, ani dobré. Proto se všechny věci, od těch největších až po ty nejmenší, které jsem stvořil, jeví uspořádané a všechny slouží užitečnému účelu - protože pramenem, z něhož vzešly, bylo mé vzpřímené působení. Nuže, nakolik je stvoření dobré, tolik božské vědy v sobě bude obsahovat; nakolik je poctivé, tolik dobrých věcí z něj bude pocházet. Křivá osa v jejím působení stačí k tomu, aby uvedla do nepořádku sebe i díla, která z ní pocházejí, a aby zastřela božskou vědu, kterou obsahuje. Ta, která vybočuje z toho, co je poctivé, vybočuje z toho, co je spravedlivé, svaté, krásné, užitečné, a vybočuje z mezí, do nichž ji Bůh postavil; a tím, že vybočuje, bude jako rostlina, která nemá pod sebou mnoho půdy: tu paprsky spalujícího slunce, tu mrazy nebo větry způsobí, že vliv božské vědy v ní uvadne. Takové je křivolaké působení - jako mrazy, větry a paprsky spalujícího slunce; tak, nemajíc mnoho půdy božské vědy, nebude dělat nic jiného než chřádnout ve svém vlastním nepořádku."

20. listopadu 1908

Když duše učiní lásku svým pokrmem, stává se tato láska pevnou a vážnou.

Pokračujíc ve svém obvyklém stavu, plném hořkosti a nedostatků, přišel dnes ráno na chvíli pozhnaný Ježíš; chtěla jsem Mu naříkat nad svým stavem, ale místo aby mi odpověděl, přiblížil se ke mně. Potom, aniž by odpověděl na to, co jsem říkala, mi řekl: "Má dcero, pravá milující duše se nespokojí s tím, že mě miluje s úzkostí, s touhami, s návaly, ale když přijde k tomu, aby se láska stala jejím pokrmem a každodenní stravou, teprve tehdy je spokojená. Tehdy se láska stává pevnou, vážnou a stále ztrácí všechnu tu lehkost lásky, jíž podléhá stvoření. A protože ji učiní svým pokrmem, rozprostře se do všech jejích údů, a protože se rozprostře všude, má sílu snášet plameny lásky, které ji stravují a dávají jí život. Tím, že v sobě lásku zadržuje, že ji vlastní, nepociťuje již ony intenzivní touhy, ony úzkosti, ale cítí pouze, že více miluje lásku, kterou vlastní. To je láska blahoslavených v nebi - to je moje vlastní láska. Blažení hoří, ale bez úzkosti, bez křiku, spíše s pevností, s obdivuhodnou vážností. To je znamení, že se duše začala živit láskou: stále více ztrácí vlastnosti lidské lásky. Pokud totiž člověk vidí jen touhy, úzkosti, návaly, je to znamení, že láska není její potravou, ale je to jen několik částíček sebe sama, které věnovala lásce. Protože tedy není celá láska, nemá sílu ji zadržet, a tak má tyto návaly lidské lásky. Tyto duše jsou velmi těkavé a bez stability ve svých věcech, zatímco ty první jsou stabilní, jako hory, které se nikdy nepohnou."

16. prosince 1908

Ježíšův nedostatek je největší ze všech bolestí. Když jsem prožívala

nejtrpčí dny, naříkala jsem na našeho Pána a říkala: "Jak krutě jsi mě opustil! Řekl jsi mi, že sis mě vyvolil za svou malou dceru, že mě budeš stále držet v náručí - a teď?" Hodil jsi mě na zem a místo malé dcerky vidím, že jsi mě proměnil v malou mučednici; ale i když jsem malá, mé mučednictví je stejně kruté a drsné, hořké a intenzivní. Zatímco jsem to říkala, pohnul se v mém nitru a řekl mi: "Má vůle není učinit z tebe malou mučednici, ale velkou mučednici. Dám-li ti sílu trpělivě a rezignovaně snášet mé strádání - které je nejbolestnější a nejtrpčí, jaké lze nalézt, a neexistuje žádná jiná bolest, která by se jí vyrovnala nebo jí byla podobná, ani v nebi, ani na zemi - není to hrdinství trpělivosti a nejvyšší stupeň lásky, ve srovnání s nímž všechny ostatní lásky zůstávají pozadu, jsou téměř znehodnoceny a není nic, co by se jí mohlo vyrovnat nebo před ní obstát? Není to tedy velké mučednictví? Říkáš, že jsi malá mučednice, protože máš pocit, že tolik netrpíš. Ne že bys netrpěla, ale právě mučednictví mého strádání pohlcuje tvé ostatní bolesti, takže dokonce mizí. Ve skutečnosti se v domnění, že jsi beze mne, o svá ostatní utrpení nestaráš ani jim nevěnuješ pozornost; a tím, že jim nevěnuješ pozornost, dosahuješ toho, že necítíš jejich tíhu, a proto říkáš, že netrpíš."

A pak, nehodil jsem tě na zem, ale držím tě víc než kdy jindy v náručí. Ba co víc, říkám ti, že jestliže Pavlovi jsem dal svou účinnou milost na počátku jeho obrácení, tobě ji dávám téměř neustále - a to je toho znamením: že ve svém nitru pokračuješ ve všem, co jsi dělala, když jsem byl téměř neustále s tebou - děláš to, co se ti nyní zdá, že děláš sama. To, že se cítíš celá ponořená do Mne a vázaná na Mne, že na Mne stále myslíš, i když Mne nevidíš - to není tvoje vlastní věc, ani obyčejná milost, ale zvláštní a účinná milost. A jestliže ti dávám mnoho, je to znamením, že tě velmi miluji a chci být tebou velmi milován."

25. prosince 1908

Jak zařídit, aby se Ježíš zrodil a rostl ve vašich srdcích.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, zatoužila jsem po malém Ježíškovi a po mnoha těžkostech se v mém nitru zjevil jako malé Dítě a řekl mi: "Má dceru, nejlepší způsob, jak mě přimět, abych se narodil v tvém srdci, je vyprázdnit se od všeho, protože když najdeš prázdný prostor, mohu do něj umístit všechna svá dobra. A jen tehdy v něm mohu zůstat navždy, je-li v něm místo, abych mohl nést vše, co Mi patří, vše, co je Mé vlastní. Člověk, který by šel bydlet do domu někoho jiného, by se mohl nazývat šťastným jen tehdy, kdyby našel prázdný prostor, do něhož by mohl uložit všechny svůj majetek; jinak by byl nešťastný. Tak tomu je i se mnou."

Druhá věc, aby se mi zrodilo a zvětšilo mé štěstí, je, že všechno, co duše obsahuje, vnitřní i vnější - všechno, musí být děláno pro mě; všechno musí sloužit k mé cti, k plnění mých příkazů. Pokud jen jediná věc, jediná myšlenka, jediné slovo není pro Mne, cítím se nešťastný, a zatímco Já bych měl být pánem, oni ze Mne dělají otroka. Mohu to všechno snášet?

Třetí je láska hrdinská, láska zveličená, láska obětavá. Tyto tři lásky způsobují, že mé štěstí roste podivuhodným způsobem, protože činí duši schopnou skutků, které převyšují její síly, neboť je koná jen mou silou. Rozšiřují ji tím, že nejen ona, ale i ostatní mě milují. A ona dosáhne toho, že snese cokoli, dokonce i smrt, aby ve všem zvítězila a mohla Mi říci: "Nic jiného nemám, všechno je jen láska k Tobě." A tak se stane, že se jí to podaří. Tímto způsobem Mě nejen zrodí, ale nechá Mě růst a vytvoří ve svém srdci krásný ráj."

Když to říkal, podívala jsem se na Něj a z malého se v jediném okamžiku stal velkým, a to takovým způsobem, že jsem jím zůstala zcela naplněna. Pak všechno zmizelo.

27. prosince 1908

Co se dělo mezi Ježíškem a jeho sladkou maminkou, když ho krmila z prsu. "Miluji Tě" stvoření je opětováno "Miluji Tě" Stvořitele.

Rozjímala jsem o tom, kdy Královna Maminka dávala své mléko Ježíškovi. Říkala jsem si: "Co při tomto aktu muselo proběhnout mezi Nejsvětější Maminkou a malým Ježíškem?". V tu chvíli jsem ucítila, jak se v mém nitru pohnul, a slyšela jsem, jak mi říká: "Má dceru, když jsem sál mléko z prsu své nejsladší Matky, spolu s mlékem jsem sál i lásku Jejího Srdce - a byla to větší láska než mléko, které jsem sál. Když jsem sál, slyšela jsem Ji, jak mi říká: 'Miluji Tě, miluji Tě, ó Synu'; a já jsem Ji opakoval: 'Miluji Tě, miluji Tě, ó Maminko'. A nebyl jsem v tom sám; na mé "Miluji Tě" se za mým "Miluji Tě" ozýval Otec, Duch Svatý a celé stvoření - andělé, svatí, hvězdy, Slunce, kapky vody, rostliny, květiny, zrnka písku, ozývali se všechny živly, a opakovaly: "Milujeme Tě, milujeme Tě, ó Matko našeho Boha, v lásce našeho Stvořitele." A já jsem se za nimi ozýval.

Matka to všechno viděla a zůstala ponořená. Nemohla najít ani malý prostor, ve kterém by Mě neslyšela říkat, že Ji miluji. Její láska by zůstala vzadu a téměř sama a opakovala by: "Miluji Tě, miluji Tě..." Ale nikdy by se Mi nemohla vyrovnat, protože láska tvora má své hranice, svůj čas, zatímco Moje láska je nestvořená, nekonečná, věčná. Totéž se děje s jakoukoli duší, když mi říká: "Miluji Tě"; i já jí opakuji: "Miluji Tě", a se mnou je celé stvoření, milující ji v mé lásce. Ach, kdyby tvorové pochopili, jaké dobro a čest si obstarávají už jen tím, že Mi říkají: "Miluji Tě"! Už jen to by stačilo - Bůh vedle nich, který jim s úctou odpovídá: "I já tě miluji."

28. prosince 1908

Zemětřesení na Sicílii a v Kalábrii.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, měla jsem pocit, jako by se země zatřásla a chtěla vyklouznout zpod nás. Byla jsem znepokojena a říkala jsem si: "Pane, Pane, co se to děje?". A On v mém nitru: "Zemětřesení." A mlčel.

Téměř jsem mu nevěnovala pozornost a uvnitř sebe jsem pokračovala ve svých obvyklých vnitřních záležitostech, když jsem najednou, asi pět hodin poté, co mi bylo řečeno toto slovo, pocítila citelné zemětřesení. Jakmile jsem ucítila, že ustalo, ocitla jsem se mimo sebe. Téměř zmateně jsem viděla otrěsné věci, ale tento pohled se ode mě okamžitě vzdálil a já se ocitla uvnitř kostela. Od oltáře přišel mladý muž oděný v bílém - domnívám se, že to byl náš Pán, ale nemohu to s jistotou říci - a přiblížil se ke mně a s impozantním pohledem mi řekl: "Pojd'".

Pokrčila jsem rameny, nevstala jsem, a když jsem si v duchu spočítala, že v tu hodinu bičuje a ničí, řekla jsem: "Pane, chceš si mě teď vzít?!" a téměř jsem odmítla Jeho pozvání. A ten mladík se mi vrhl do náruče a ve svém nitru jsem slyšela, jak říká: "Pojd', dcero, abych to skoncoval se světem; velkou jeho část zničím zemětřesením, vodami a válkami." "Ať se to stane," odpověděla jsem. Poté jsem se ocitla sama v sobě.

30. prosince 1908

Ježíšovo dětství, aby se stalo božským dětstvím všech.

Rozjímal jsem o tajemství Jeho dětství a říkala jsem si: "Mé Dítě, kolika bolestem ses chtěl vystavit! Nestačilo Ti, že jsi přišel jako dospělý - chtěl jsi přijít jako dítě a trpět plénkami, mlčením, nehybností svého malého Člověčenství, nohou, rukou... Proč to všechno?" "Proč?" zeptala jsem se.

Zatímco jsem to říkala, pohnul se v mém nitru a řekl mi: "Dcero moje, mé skutky jsou dokonalé. Chtěl jsem přijít jako malé nemluvně, abych zbožštil všechny oběti a všechny malé činy dětství. Dokud tedy děti nezačnou páchat hříchy, vše zůstává pohlceno v mém dětství a zbožštěno Mnou. Když pak začne hřešit, začíná odloučení mezi Mnou a stvořením - odloučení, které je pro Mne bolestné a pro ně truchlivé."

A já: "Jak je to možné, když děti nemají rozum a nejsou schopny si nic zasloužit? A on: "Zprvė proto, že jim dávám zásluhu svou milostí, zadruhé proto, že to není z jejich vůle, že si nechtějí zasloužit, ale proto, že takový je stav dětství, který jsem jim určil. Ostatně zahradník, který zasadil rostlinu, je nejen poctěn, ale také z ní sklízí plody, i když rostlina nemá rozum; totéž platí pro řemeslníka, který vytváří sochu, a pro mnoho dalších věcí. Jedině hřích vše ničí a odděluje stvoření ode Mne; ale vše ostatní, i ten nejnepatrnější čin, přichází ke stvoření ode Mne a ke Mně se vrací se známkou cti mého stvoření."

2. ledna 1909

Více o zemětřeseních. Svátostný úděl Ježíše pod sutinami je méně tvrdý než v mnoha Tabernáklech.

K mému velkému odporu a jen proto, abych poslechla, pokračuji ve vyprávění toho, co se stalo od 28. prosince, pokud jde o zemětřesení. Přemýšlela jsem sama pro sebe o údělu tolika ubohých lidí, živých pod skalami, a o údělu mého Pána ve Svátosti, On také živý a pohřbený pod sutinami; a řekla jsem si: "Zdá se, jako by Pán těm lidem říkal: "Pro vaše hříchy jsem měl stejný úděl jako vy. Jsem spolu s vámi, abych vám pomohl, abych vám dal sílu. Miluji vás tak moc, že čekám na poslední projev lásky, abych vás všechny zachránil, nehledě na všechno zlo, které jste v minulosti napáchali." Všichni jste se museli vrátit do svých domovů. Ach, mé Dobro, můj Život a mé Všechno, posílám Ti pod sutiny - ať jsi kdekoli - svá klanění a svá objetí, polibky a všechny své síly, abych Ti dělala nepřetržitou společnost. Ach, jak bych si přála, abych mohla přijít a vyhrabat Tě, abych Tě umístila na místo pohodlnější a Tě hodnější!

V tu chvíli mi můj rozkošný Ježíš řekl v mém nitru: "Má dcero, nějak sis vyložila přemíru lásky, kterou i při bičování posílám národům. Ale to není všechno - je toho víc. Věz, že můj svátostný úděl je možná méně nešťastný, méně mdlý pod skalami než ve svatostáncích. Počet svatokrádeží, jichž se dopouštějí kněží, ale i lid, je takový, že jsem se unaveně spouštěl do jejich rukou a do jejich srdcí, až jsem byl nucen téměř všechny zničit. A co potom ctižádostivost a skandály kněží? Všechno v nich bylo temné, už nebyli světlem, kterým by měli být; a když kněží dosáhnou toho, že už nevydávají světlo, národy dosáhnou excesů a má spravedlnost je nucena je zničit."

Přemýšlela jsem také o jeho strádání a cítila jsem v sobě strach, jako by i zde mělo dojít k nějakému silnému zemětřesení. Když jsem se viděla tak sama bez Ježíše, cítila jsem se tak tísnivě, až jsem měla pocit, že umírám. Pak se nade mnou slitoval dobrý Ježíš, přišel jen jako stín a řekl mi: "Z ohledu na tebe ušetřím toto město nejtěžších škod. Hleď, zda bych neměl pokračovat v trestání: místo aby se obrátili, vzdali se, při zprávě o zničení jiných provincií říkají, že to způsobují ta místa a země, a tak si dávají načas a dál mě urážejí. Jak jsou slepí a pošetilí - copak není celá země v mé dlani? Nemohl bych snad otevřít propasti v zemi a způsobit, aby byli pohlceni i na jiných místech? A abych jim to ukázal, způsobím zemětřesení i na jiných místech, na kterých se obvykle nevyskytují."

Když to říkal, zdálo se, že vztáhl ruku do středu země, vzal trochu ohně a přiblížil ho k povrchu země; země se otrásla a bylo cítit zemětřesení, někde silněji, někde méně. A dodal: "To je teprve začátek trestů - jaký bude jejich konec?" A tak se stalo.

8. ledna 1909

Ovoce a účel přijímání.

Po přijetí svatého přijímání jsem v nejlepším okamžiku přemýšlela o tom, jak bych se mohla více přimknout k blahoslavenému Ježíši, a On mi řekl: "Abys ke Mně přilnula pevněji, až do té míry, že svou bytost rozpustíš v Mé, tak

jako Já přelévám svou do tvé, musíš ve všem přijmout to, co je Mé, a ve všem zanechat to, co je tvé; a to tak, že budeš-li vždy myslet na věci, které jsou svaté, a brát ohled jen na to, co je dobré, a na čest a slávu Boží, opustíš svou mysl a přijmeš božské. Mluvíš-li, konáš-li dobro a jen z lásky k Bohu, opouštíš svá ústa a své ruce a bereš si má ústa a mé ruce. Kráčíš-li po svatých a poctivých stezkách, budeš kráčet máma nohama; miluje-li tvé srdce jen mne, opustíš své srdce a vezmeš si mé a budeš mě milovat mou vlastní láskou; a tak je to i se vším ostatním. Tak budete zahrnuti všemi Mými věcmi a Já všemi vašimi. Může být těsnější spojení než toto? Dosáhne-li duše toho, že už nepoznává sebe, ale božskou bytost v sobě, jsou to plody dobrého společenství, a to je božský záměr, když chce duším sdělit sám sebe. Ale jak zklamaná zůstává má láska a jak málo je plodů, které duše z této svátosti sklízí, až do té míry, že většina z nich zůstává lhostejná, a dokonce se jim z tohoto božského pokrmu dělá nevolno."

22. ledna 1909

Když je Bůh dlužníkem duše.

Přemýšlela jsem o mnoha nedostacích Našeho Pána a o tom, že když jsem jednou před lety čekala na Našeho Pána několik hodin a On přišel, nařikala jsem na Něj, že mě donutil tolik bojovat o Jeho příchod, a blahoslavený Ježíš mi řekl: "Má dcero, když tě překvapím, očekáváje tvou touhu po Mně, a přijdu, aniž bys musela čekat, pak jsi mým dlužníkem. Ale když tě nechám nějakou dobu čekat a pak přijdu, stávám se tvým dlužníkem - a myslíš si, že je to malicherné, když ti Bůh dá příležitost, abys z něj udělala svého dlužníka?" "Ne," odpověděla jsem.

Říkala jsem si: "Tehdy to byly hodiny, ale teď jsou to dny - kdo ví, kolik dluhů si u mě udělal! Věřím, že jich bylo nespočet, protože On měl mnoho takových rozmarů. Ale pak jsem si pomyslela: 'A k čemu je mi to dobré, že mám Boha dlužníka? Věřím, že mít ho za dlužníka nebo být jeho dlužníkem je pro Ježíše totéž, protože v jediném okamžiku může dát duši tolik, že se to vyrovná a převyší dluhy, které má - a tak, tady je způsob, jak se dluhy ruší.' - "A jak se ruší dluhy?" zeptala jsem se.

Ale zatímco jsem o tom přemýšlela, požehnaný Ježíš mi v mém nitru řekl: "Dcero, mluvíš nesmysly. Kromě 'spontánních darů', které dávám duším, existují ještě 'dary pouta'. Duším 'spontánní dary' mohou dát, nebo nemusím - je to moje volba, protože mě žádné pouto nesvazuje; ale u duší 'darů pouta', jako je tomu ve tvém případě, jsem vázán a nucen jim dát, co chtějí, a udělit jim své dary. Představte si gentlemana a dvě osoby; jedna z těchto dvou osob drží své peníze v rukou gentlemana, zatímco druhá ne. Ten pán může dát jak jednomu, tak druhému; ale kdo z nich má větší jistotu, že dostane v případě potřeby - ten, kdo má peníze v rukou toho pána, nebo ten, kdo je nemá? Jistě ten, kdo má peníze, bude mít všechny dobré dispozice, odvahy a důvěry jít a požádat o to, co je uloženo v rukou onoho pána. A uvidí-li, že se zdráhá dát, řekne mu upřímně: "Raději mi to dejte, a to rychle, protože já vás vsuktu nežádám o to, co je vaše, nýbrž o to, co je moje. Naproti tomu půjde-li ten druhý, který nemá v rukou onoho pána nic uloženého, půjde nesměle, bez důvěry, a bude záležet na onom pánovi, zda mu bude chtít poskytnout nějakou pomoc, či nikoli. To je rozdíl, který přechází mezi tím, když jsem dlužníkem, a když jím nejsem. Kdybys tak mohla pochopit, jak nesmírné statky vznikají, když máš u mne úvěr!"

Dodávám, že zatímco jsem psala, přemýšlela jsem v duchu o dalších nesmyslech: "Až budu v nebi, můj milý Ježíši, budeš se cítit podrážděný, že jsi se mnou nadělal tolik dluhů; zatímco když přijdeš teď, protože se stanu dlužníkem, Ty, který jsi tak dobrý, při prvním setkání, které budeme mít, všechny mé dluhy zrušíš. Ale já, který jsem zlá, to nenechám být a budu požadovat zaplacení i za dech čekání. Ale zatímco jsem o tom přemýšlela, řekl mi v mém nitru: "Má dcero, nebudu cítit podráždění, ale spokojenost, protože mé dluhy jsou dluhy lásky a já si více přeji být dlužníkem než mít tě za dlužníka. Ve skutečnosti budou tyto dluhy, které s tebou uzavírám, ačkoli jsou pro Mne dluhy, zástavami a poklady, které budu uchovávat ve svém Srdci po věčnost a které ti dají právo být Mnou milována více než ostatní. To bude pro Mne ještě jedna radost a sláva, a budeš splácet i za dech, minutu, touhu, úder srdce; a čím naléhavěji a lačněji budeš vyžadovat, tím větší potěšení Mi způsobíš a tím více ti dám. Jsi teď šťastná?" Zůstala jsem zmatená a nevěděla, co dál říct.

27. ledna 1909

"Luisa z umučení svatostánku".

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a řekla jsem si: "Jak zbytečný je můj život - k čemu jsem dobrá? Všechno skončilo, už není žádné sdílení trnů, křížů, hřebů - zdá se, že všechno je vyčerpáno. Cítím sice utrpení, až se nemohu hýbat - je to všeobecné revma bolesti; ale to je něco zcela přirozeného. Zůstává mi jen neustálá myšlenka na utrpení a spojení mé vůle s vůlí Ježíšovou, obětování toho, co vytrpěl, a celého sebe, jak On chce, pro koho chce; ale kromě toho není nic než ubohá bída. Jaký je tedy smysl mého života?"

Zatímco jsem o tom přemýšlela, přišel požehnaný Ježíš, jen záblesk, a řekl mi: "Má dcero, víš, kdo jsi? 'Luisa z Umučení svatého'. Když s tebou sdílím své bolesti, jsi stále 'z Kalvárie'; když to nedělám, jsi 'ze Stánku'. Podívejte se, jak je to pravdivé: v Tabernákle neukazují nic navenek - ani kříže, ani trny; přesto je mé obětování stejné jako na Kalvárii, modlitby jsou stejné, oběť mého života stále trvá, má Vůle se v ničem nezměnila, hořím žízním po spáse duší... Mohu říci, že věci mého svátostného života, spojené s věcmi mého smrtelného života, jsou stále v jednom bodě - v ničem se nezmenšily; vše je však vnitřní. Pokud je tedy tvá vůle stejná, jako když jsem s tebou sdílel své bolesti, pokud jsou tvé

oběti podobné, pokud je tvé nitro sjednoceno se mnou, s mou Vůlí - nemám pravdu, když říkám, že jsi Luisa z Umučení svatého? Jen s tím rozdílem, že když s tebou sdílím své bolesti, máš účast na mém smrtelném životě a já ušetřím svět nejtěžších ran; když je s tebou nesdílím, bičuji svět a ty máš účast na mém svátostném životě - ale život je vždy jeden."

28. ledna 1909

Co znamená oběť .

Po přečtení knihy, která hovořila o různých způsobech vnitřního působení a o tom, jak Ježíš tyto duše odškodní velkým kapitálem milosti a přebohatou láskou, jsem vše, co jsem četla, porovnalaj s mnoha způsoby a mnoha různými činy, které mě Ježíš naučil v mém nitru, které mi ve srovnání s těmi z knihy připadaly tak obrovské jako moře ve srovnání s malou řekou. A řekla jsem si: "Je-li to pravda, kdo ví, kolik milosti do mě můj vždy milující Ježíš vlévá a kolik lásky ke mně chová!" A pak jsem si řekla: "To je pravda! Pak, když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, přišel dobrý Ježíš jen na chvíli a řekl mi: "Má dcero, ty ještě dobře nevíš, co to znamená být vyvolená jako oběť. Stejně jako já, tím, že jsem byl obětí, jsem v sobě uzavřel všechny skutky tvorů, jejich zadostiučinění, odškodnění, adorace a díkůvzdání, a to tak, že jsem za všechny a za každého z nich vykonal to, co měli vykonat; stejně tak, protože jsi obětí, je zbytečné srovnávat se s ostatními, protože v sobě musíš uzavřít ne cestu jednoho, ale rozmanitost cest každého z nich. A protože musím, abys nahradila všechny a každého z nich, musím ti v důsledku toho dát ne milost, kterou dávám jednomu jedinému, ale tolik milostí, aby se vyrovnala tomu, co dávám všem tvorům. Proto i láska musí převyšovat všechnu lásku, kterou mám k celku tvorů, protože milost a láska jdou vždycky ruku v ruce; mají jeden jediný krok, jednu jedinou míru, jednu jedinou vůli. Láska přitahuje milost, milost přitahuje lásku - jsou neoddělitelné. Proto vidíš to nejzrozsáhlejší moře, které jsem do tebe vložil, a malou řeku v ostatních." Zůstala jsem ohromena, když jsem srovnávala tolik milosti s tolika mými nevděky a špatnostmi.

30. ledna 1909

Příběh "proč".

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se mimo sebe; zdálo se mi, že vidím duši v očišči, kterou jsem znala, a řekla jsem jí: "Podívej se, jak se mám před Bohem - mám o to velkou starost, zvláště o stav, ve kterém se nacházím." A tak jsem se rozhodla, že se podívám na to, jak se mám. A ona mi řekla: "K tomu, abys poznala, zda se ti daří dobře nebo špatně, není třeba nic: pokud si vážíš utrpení, daří se ti dobře, pokud ne, daří se ti špatně. Ve skutečnosti ten, kdo si váží utrpení, si váží Boha; a tím, že si ho váží, se mu nikdy nemůže znelíbit. Věci, kterých si člověk váží, si také váží, miluje je a opatruje je víc než sebe. Je vůbec možné, aby člověk chtěl zlo pro sebe? Stejně tak je nemožné, aby se člověk znelíbil Bohu, pokud si Ho váží."

Potom přišel na chvíli pozhnaný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, téměř ve všech událostech, které se dějí, si tvorové stále dokola opakují: 'A proč? A proč? A proč? Proč tato nemoc? Proč tento vnitřní stav? Proč tato pohroma? A mnoho dalších proč. Vysvětlení "proč" není napsáno na zemi, ale v nebi a tam si ho každý přečte. Víte, co je to 'proč'? Je to egoismus, který dává neustálou potravu lásce k sobě samému. Víte, kde vzniklo "proč"? V pekle. Kdo ho vyslovil jako první? Démon. Následky, které vyvolalo první 'proč', byly ztráta nevinnosti v samotném ráji, válka nezkrotných vášní, zkáza mnoha duší, zlo života. Příběh "proč" je dlouhý; stačí říci, že na světě neexistuje zlo, které by neneslo znak "proč". 'Proč' je zničení božské moudrosti v duších. A víte, kde bude "proč" pohřbeno? V pekle, aby je na věky zneklidňovalo, aniž by jim kdy dalo pokoj. Umění 'proč' je vést válku proti duším, aniž by jim kdy dalo oddech."